அறிவுரைக் கொத்து

மறைமலை அடிகள்

மணிவாசகர் பதிப்பகம்

அறிவுரைக் கொத்து

விடுதலைப் பொன்விழா ஆண்டு வெளியீடு

மறைமலை அடிகள்

மணிவாசகர் பதிப்பகம்
8/7 சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை-600108.

முதல் பதிப்பு : டிசம்பர், 1997
திருவள்ளுவர் ஆண்டு : 2028
உரிமை : ஆசிரியர்க்கு
விலை : ரூ. 15.00
மணிவாசகர் வெளியீட்டு எண் : 609

பதிப்பாசிரியர்

டாக்டர் ச. மெய்யப்பன்

டாக்டர் ச. மெய்யப்பன் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர்; திருக்குறள் இயக்கம், திருமுறை இயக்கம், தமிழிசை இயக்கம், தமிழ்வழிக்கல்வி இயக்கம் முதலிய தமிழியக்கங்களில் முழுமூச்சுடன் ஈடுபட்டு உழைப்பவர்; தமிழகப் புலவர் குழுவின் துணைத் தலைவர்; பல்கலைக் கழகங்களின் பதிப்புக்குழு உறுப்பினராகச் சிறப்பாகச் செயலாற்றி வருபவர். இவர், தமிழ் நாட்டில் பல பல்கலைக் கழகங்களில் அறக்கட்டளைகள் நிறுவியுள்ளார்; பதினாறு நூல்களின் ஆசிரியர். இவர் எழுதிய 'தாகூர்' நூல் தமிழக அரசின் முதற் பரிசு பெற்றது. தமிழ் நூல் வெளியீட்டுத் துறையில் சாதனைகள் பல புரிந்த செம்மலாகிய இவர், துறைதோறும் தமிழுக்கு ஆக்கம் தரும் நல்ல நூல்களைச் செம்பதிப்பாக வெளியிடுவதைத் தம் வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளார். இவருடைய தமிழ்ப் பணியைப் பாராட்டிக் குன்றக்குடி அடிகளார், 'தமிழவேள்' என்னும் விருதினை வழங்கியுள்ளார். குளித்தலை கா.சு. பிள்ளை இலக்கியக்குழு, 'தமிழ்நெறிக் காவலர்' என்னும் விருதினை அளித்து இவரைச் சிறப்பித்துள்ளது. பதிப்புச் செம்மல் என அறிஞர்கள் இவரைப் பாராட்டுவர்.

கிடைக்குமிடம் :

மணிவாசகர் நூலகம்

12-B, மேல சன்னதி, சிதம்பரம் - 608 001.
8/7, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை, சென்னை - 600 108.
28-A, வடக்கு ஆவணி மூல வீதி, மதுரை - 625 001.
15, ராஜ வீதி, கோயமுத்தூர் - 641 001.
28, நந்திகோயில் தெரு, திருச்சி - 620 002.

தொலைபேசி :

சிதம்பரம் : 23069 சென்னை : 561039
மதுரை : 622853 கோயமுத்தூர் : 397155
திருச்சி : 706450

ஒளிஅச்சு : லட்சுமி லேசர், சென்னை - 600 108.
அச்சிட்டோர் : பாரி ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை - 600 013.

தனித்தமிழ்த் தந்தை
மறைமலை அடிகள்
1876 - 1950

தமிழ்நாட்டில் தலைசிறந்த பதிப்பகங்களுள் ஒன்று.
தரமான நூல்களை வெளியிடுவதிலும்,
ஆராய்ச்சி நூல்கள் வெளியிடுவதில் முதலிடம் பெறுகிறது.
அறிஞர்களின் சிந்தனைப் பதிவேடுகளாகத்
திகழ்வன எமது நூல்கள்.

மணிவாசகர் பதிப்பகம்

8/7, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை - 600 108. தொலைபேசி : 561039

நிறுவனர் : தமிழவேள் ச. மெய்யப்பன்
நிறுவிய ஆண்டு : 1961
வெளியீடுகள் : 600
பல்கலைக்கழகப் பாடநூல்கள் : 60
பரிசுபெற்ற நூல்கள் : 50

மணிவாசகர் நூலகம்

12-B மேல சன்னதி, சிதம்பரம் - 608 001.
8/7 சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை - 600 108.
28-A வடக்கு ஆவணி மூலவீதி,
மதுரை - 625 001.
15 ராஜ வீதி, கோயமுத்தூர் - 641 001.
28 கிளைவ்ஸ் கட்டிடம், திருச்சி - 620 002.

தொலைபேசி

சிதம்பரம் : 23069 சென்னை : 561039
கோயமுத்தூர் : 397155 மதுரை : 622853
திருச்சி : 34450

மறைமலை அடிகளாரின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்

15 - 7 - 1876 : மறைமலையடிகளார் தோற்றம்.

தந்தை : சொக்கநாதர்

தாய் : சின்னம்மை

1893 : சவுந்தரவல்லியை மணம் முடித்தல்..

1895 நவம்பர் : பேரா. சுந்தரம்பிள்ளை அறிமுகம்

1897 : சோமசுந்தர நாயகர் விருப்புக்கிணங்கித் "துகளறு போதம்" நூற் செய்யுள்கட்கு உரை எழுதுதல்.

9-3-1898 : சென்னை கிறித்துவக் கல்லூரியில் தமிழாசிரியர் ஆதல்.

19-4-1900 : அடிகள் இல்லத்திற்கு ஆறுமுக நாவலர் வருகை.

1903 : 'அறிவுக்கடல்' முதல் மலர் வெளியிடுதல், முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை உருவாதல்.

18-05-1905 : திருப்பாதிரிப்புலியூரில் ஞானியாரைக் காணல்.

7-7-1905 : சைவ சித்தாந்த மகா சமாசம் நிறுவுதல்

29-5-1905 : வ.உ.சி. சந்திப்பு

திசம்பர் 1906 : சிதம்பரம் சமாசம் முதலாண்டு விழா.

10-4-1911 : கிறித்துவக் கல்லூரியில் பேராசிரியர் வேலையை விடுதல்.

1-5-1911 :	பல்லாவரம் மாளிகையில் குடியேறல்.
27-8-1911 :	துறவியாதல்
7-1-1913 :	"தமிழர் நாகரிகம்" உரை நிகழ்த்துதல்.
10-1-1914 :	கொழும்பு நகரில் முதல் பொழிவு
1916 :	தனித்தமிழ் உணர்வு மலர்தல், பல்லாவர மாளிகையில் பதிப்பகம் நிறுவுதல்.
23-5-1917 :	கொழும்பில் வரவேற்பு
14-1-1922 :	யாழ்ப்பாணத்தில் "பழந்தமிழர் நாகரிகம்" பற்றிய பொழிவு.
31-12-1925 :	சைவ சித்தாந்த மகா சமாசத்தின் 20-ஆம் ஆண்டு விழா.
1925 :	பலி விலக்கு இயக்கம் "சிறு தேவதைகட்கு உயிர்ப் பலியிடலாமா?"
1930 :	மறைமலையடிகள் கல்விக்கழகம் நிறுவியது. ஆலந்தூர் - இளவழகனார்.
4-10-1937 :	சென்னை கோகலே மண்டபம் "இந்தி எதிர்ப்பு மாநாடு" தலைமை.
19-10-1940 :	சென்னை பச்சையப்பன் மண்டபம் அனைத்து இந்தியத்தமிழர் மத மாநாடு 'தமிழர் மதம்'.
15-9-1950 :	வெள்ளி, பிற்பகல் 3.30 அடிகளார் மறைவு
24-8-1958 :	மறைமலையடிகளார் நூலகம் அமைதல்
1976 :	அடிகளார் நூற்றாண்டு விழா நிகழ்ச்சிகள்.

மலையின் மாட்சி

பதிப்புச் செம்மல் தமிழவேள் ச. மெய்யப்பன்

இந்தியா மலைகள் நிறைந்த நாடு. அலைகள் பாயும் கடல்கள் சூழ்ந்த நாடு. மலையும் கடலுமே இந்தியப் பெருநாட்டின் காப்பரண்கள். கடல்கள் பரப்பிற்கும் ஆழத்திற்கும் உவமையாகின்றன. மலைகள், மலைகளின் மாண்புகள் சொல்லிமுடியாது. அளக்கமுடியா அளவு; துளக்கமில்லா உறுதி; அசைதல் இல்லாத்திண்மை; கண்டுணர முடியாத காட்சிகள்; மனத்தால் மதிக்கமுடியாத பெருமைகள் கொண்டவை மலைகள்.

தமிழ்நாட்டிற்கு ஒரு மாமலை – அதுதான் மறைமலை. கொள்கையில் மலையனைய உறுதியும், கல்வியில் கடலனைய பரப்பும், புலமையில் வான்தொடும் உயரமும், அறிவாற்றலில் நிலத்தினும் விரிந்த நீர்மையும் இவை அனைத்தின் கூட்டுச்சேர்க்கையான ஆளுமையும் -அமைந்த மலையே மறைமலை.

அவரே ஒரு பேரியக்கம். அவர் கண்ட இயக்கங்கள் பல. தாய்மையும் தலைமையும் உடையது தனித்தமிழ் இயக்கம். சைவ சமாஜம் கண்டதும், சைவ மறுமலர்ச்சிக்குரிய இயக்கங்களைக் கண்டதும் வரலாற்றில் பொன்னெழுத்துக் களால் பொறிக்கத் தக்கவை.

புலமையால் தலைமையும் சாதனைகளால் பெருமையும் பெற்றவர் அடிகளார். இந்த அண்ணாமலையின் ஒளி ஒரு நூற்றாண்டுக்காலம் தமிழியக்கத்தை வழிநடத்திச் செல்கிறது. இந்த மலையில் இருந்து தோன்றிய அருவிகள் பல. அவை நாடெல்லாம் பாய்ந்து நல்ல தமிழை வளர்த்தன.

இந்தப் பெருஞ்சுடரில் இயற்றிய சுடர்கள் எண்ணற்றவை. அவை நல்கும் ஒளி தரும் வெளிச்சம் தமிழர் அக இருட்டையும் புற இருட்டையும் ஒருங்கே போக்கின. அவர் அமைத்த ஒளிப்பாதை நீண்டது; நெடியது; நீள் பயன் அளிப்பது.

மறைமலை அடிகள் பன்முக நலங்கள் பெற்றிருந்தாலும் தலைமைக் கூறுகள் நான்கினை மட்டும் எடுத்துச் சுருக்கமாக விளக்குவது பதிப்பாசிரியராகிய என் கடமையாகிறது.

1. சிந்தனையாளர்
2. ஆராய்ச்சியாளர்
3. பேரறிஞர்
4. பொழிஞர்

சிந்தனையாளர்

தமிழகத்தின் சிந்தனைப் போக்கை மாற்றியவர்களில் முதல் வரிசையர். தமிழ் மொழி, தமிழர் வாழ்வு, தமிழர் வழிபாடு, தமிழர் நாகரிகம் முதலியவை பற்றி நிரம்பச் சிந்தித்த அறிஞர். தெளிவாக அறிந்திடுதலும் தெளிவாக மொழிந்திடுதலும் இவர் சிந்தனை ஆற்றலின் வெளிப்பாடு. யோக நெறியில் வல்லவர்; தவச்செல்வர்; தமிழ் மாமுனிவர். ஆதலால் ஒன்றிய உள்ளத்தராய் இவர் கண்டறிந்த உண்மைகள் தமிழ்ச் சிந்தனையை வளப்படுத்தியதோடு தமிழர் வாழ்விலும் மறுமலர்ச்சி கண்டது.

ஆராய்ச்சியாளர்

அடிகளாரின் கல்விப்பரப்பு இவர் ஆராய்ச்சிக்குப் பெரும் துணை செய்தது. இவர்களின் நுண்மாண்நுழைபுலம் தமிழ்ஆய்வுக்குப் புதுத்தடம் வகுத்தது. மரபுவழிப்புலமையும் தமிழ் வடமொழி ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிப் புலமையும் தேடலில் இடையறா முயற்சியும் உண்மை காண்பதில் அடிகள் ஆற்றிய வேள்விகளின் பயனுமே 'மாணிக்கவாசகர் வரலாறும் காலமும்' என்னும் பெருநூல். பெருநூல் படைத்தல் எல்லார்க்கும் இயலும் எளிய செயலன்று. அதுவும் மாபெரும் ஆய்வு நூல் உருவாக்குதல் பாமலையாம் மறைமலைக்கே சாலும். அவர் தம் ஆராய்ச்சிப் பொறிகள் ஒளி நல்குவன. அவருடைய ஆராய்ச்சி முடிவுகள் வீரியம் மிக்க விதைகள்.

பேரறிஞர்

அண்ணாவை 'அறிஞர்' என்னும் வழக்கு 40களில் முகிழ்ந்தது. ராஜகோபாலச்சாரியாரை மூதறிஞர் என அழைத்தனர். இந்நாளில் வ.சுப. மாணிக்கனாரை மூதறிஞர் எனப்போற்றி மகிழ்கின்றனர். அரவிந்தர்போல மறைமலை அடிகள் அறிஞருக்கறிஞர். அவர் கல்விக்கு வரம்பில்லை – புலமைக்கு எல்லைஇல்லை. 'அறிவுக்கடல்' என்னும் இதழ் நடத்தியவர் இந்தப் பேரறிஞர். பேரறிவும் பேராற்றலும் பெற்ற அடிகளார் பெற்ற பெருஞ்சாதனைகள் பல.

இந்தி எதிர்ப்புப் போரிலும், தனித்தமிழ் இயக்கம், தமிழ்மீட்சி, சைவசமய மறுமலர்ச்சி ஆகிய பல தளங்களிலும் வெற்றி கண்ட மாவீரர் மறைமலை அடிகள். பேரறிஞர் கண்ட சிந்தனைக் களங்களும் கருத்துப் போர்க்களங்களும் தமிழ்த் திறனாய்வு வரலாற்றில், இலக்கிய வரலாற்றில் கால வெள்ளம் கரைத்திட முடியாத சுவடுகள். இத்தகைய பேரறிஞர் நூல்களைப் பெருமையுடன் வெளியிடுகிறோம்.

ஆசிரியராய் வாழ்வைத் தொடங்கிய அடிகளார் தமிழகத்து ஞானாசிரியராய் விளங்கினார்கள். அடிகளிடம் கிறித்துவக் கல்லூரியில் நேரடியாகப் பயின்றவர்கள்

1. ச. சோமசுந்தர பாரதியார்
2. டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார்
3. எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை
4. வ.சு. செங்கல்வராய பிள்ளை

முதலியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.

அடிகளிடம் அடியுறைந்து கற்றவர்களுள் சிலர்,

1. இளவழகனார்
2. முருகவேள்
3. பாசுமணி

அடிகளாரின் கொள்கைகளைக் கற்று, தனித்தமிழ் இயக்கம் வீறுபெற உழைத்த வீறுகள்.

1. பாவாணர்
2. பெருஞ்சித்திரனார்
3. இளங்குமரன்
4. திருமுருகன்
5. மாமல்லன்

இன்னும் பலர்.

மொழிஞர்

இந்த நூற்றாண்டின் தமிழ் மேடை பெற்ற சொற்பொழி வாளர்களில் மறைமலை அடிகளாருக்குத், தனிச்சிறப்புண்டு. இவர் மொழிவு கருத்துச் செறிவு மிக்க மொழிவு. மொருள் மொதிந்த புதுமைப் மொழிவுச் சிந்தனையாளராய் – ஆராய்ச்சியாளராய் – பேரறிஞராய் – நூலாசிரியராய் இவர் திகழ்ந்ததால் இவர் மொழிவுகள் தமிழ்மணக்கும் கற்பக மலர்கள். அறிவுநலம் சான்ற செவிநுகர் கனிகள். இவர் வழியில் தனித்தமிழில், தூய தமிழில், நல்ல தமிழில் மொழிஞர் அணி ஒன்று பூத்துக் குலுங்குகிறது. அடிகள் பேச்சு வெறும் பேச்சன்று; அடிகள் உரை வெற்றுரையன்று. மொழுது

போக்குப் பொழிவன்று. பொழுதைப் பொன்னாக்கும் புலமைப் பொழிவு. அந்தக் கருத்துப் பொழிவால் நிரம்பிய தடாகங்கள் எண்ணற்றவை.

இளங்கோவடிகள், பட்டினத்தடிகள், இராமலிங்க அடிகள், ஞானியாரடிகள், மறைமலை அடிகள், குன்றக்குடி அடிகள், ஊரன் அடிகள், அமுதன் அடிகள் என வாழையடி வாழையென அடிகள் வரிசை வளர்கிறது; தொடர்கிறது. தமிழ்மீட்சி, தமிழ்க் காப்பு, தமிழ் வளர்ச்சி, தமிழ் பரப்புதல் முதலிய பல்துறைகளில் அடிகள் ஆற்றிய அளப்பெரும்பணிகளை சிந்தனையாளர் இளங்குமரன் அவர்களும் அறிஞர் அரவிந்தன் அவர்களும் தங்கள் ஆய்வுரைகளில் திட்பநுட்பம் செறிந்த சூத்திரம் போல் விளக்கி உள்ளனர். அடிகள் நூல்களை நாட்டுடைமை ஆக்கிய நல்லரசுக்கு எங்கள் நன்றி. தமிழர் தலைவராம் கலைஞருக்கும் தமிழ்நெறி அமைச்சர் தமிழ்க்குடி மகனார்க்கும் தமிழ்கூறு நல்லுலகம் எழுமையும் நன்றிக்கடன்பட்டுள்ளது.

மறைமலை அடிகள்

"சமயமெனக் கடவுளெனப் பேர்கள் சொல்லி
தழைத்துவரும் போலிகளைக் கடியும் கூர்வாள்.
தமிழரிடைப் படர்ந்துவரும் சாதித் தீமைச்
சழக்குகளை வேரோடு சுட்டெரிக்கும் செந்தீ!
இமயமலை தந்தபொது மொழியீ தென்றே
இந்திவரின் தடுத்தொழிக்குங் கேட யங்காண்!
நமதினத்தை விழிப்புறுத்தும் வெற்றிச் சங்கம்,
நாளெல்லாம் அவனெழுதித் தந்த நூல்கள்!"

- கவிஞர் முடியரசனார்

தமிழ் இலக்கிய வானில் ஒரு வானவில்

பேராசிரியர் மு.வை. அரவிந்தன்

இயற்கையின் எழிலில் இறைவனைக் கண்டு, அழகின் சிரிப்பில் மூழ்கி, கவிதைமுத்துகளை எடுத்துத் தந்தவர், ஆங்கிலக் கவிஞர் வில்லியம் வேர்ட்ஸ் ஒர்த் (William Wordsworth), அவர், வேறு எந்தக் கவிஞரும் இயற்கை எழிலில் ஈடுபடாத அளவுக்கு ஈடுபட்டு அமுதக் கவிதைகளை இயற்றியதால் அவரை 'இயற்கைக் கவிஞர்' என்று புலமை உலகம் போற்றி வருகின்றது.

அந்தக் கவிஞரின் உள்ளத்தை, கார் காலத்து வானில் தோன்றும் வானவில் பெரிதும் கவர்ந்துள்ளது. இயற்கையின் அற்புதப் படைப்பாக – மண்ணுலகையும் விண்ணுலகையும் இணைக்கின்ற வண்ண வளைவுப் பாலமாக – பலவகை வண்ண மலர்களை நேர்வரிசையில், நிரல்பட அமைத்துக் கலையழகுடன் தொடுத்து வானில் தொங்கவிட்ட கதம்ப மாலையாக இன்பக் காட்சி வழங்கும் வானவில் இயற்கைக் கவிஞரைக் கவர்ந்ததில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை! சின்னஞ்சிறிய வயதில் வானவில்லைக் கண்ட போதெல்லாம் கவிஞர் உள்ளம் துள்ளி விளையாடியது. வானவில் தந்த பேரின்பத்தைக் கவிஞர்

"My heart leaps up,
When I behold a
Rainbow in the sky!"

என்று வியந்து பாடியுள்ளார். வாழ்நாள் முழுதும் அந்த இனிய நினைவே ஏற்பட வேண்டும் என்று விரும்பினார்.

மேலே உள்ள கவிதை வரியில் உள்ள ஒவ்வொரு சொல்லிலும் கவிஞரின் உள்ளத்தில் வானவில் தந்த இன்பம் பொங்கி வழிகிறது: தமிழில் அந்த வரியைக் கீழே உள்ளவாறு மொழி பெயர்க்கலாம்.

"என் உள்ளம் துள்ளிக் குதிக்கிறது, வானத்தில் ஒரு வானவில்லை நான் காணும் போதெல்லாம்!"

இந்தச் சொற்களைக் கொண்டு, வானவில்லால் ஏற்படும் இன்பம் எத்தகையது என்பதை உணரலாம்.

தமிழ் இலக்கிய வானத்தில் ஒரு வானவில் தோன்றி வண்ணம் குலையாமல் – வடிவம் மாறாமல் – எளிதில் மறையாமல் நின்று நிலவி, தமிழ் மக்களை மகிழ்வித்து வருகின்றது.

அத்தகைய வானவில் எது?

மறைமலை அடிகள் என்ற இனிய பெயரை உடைய தமிழறிஞரே, இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கிய வானில் வானவில்லாய்த் தோன்றி அன்றும் இன்றும் மகிழ்வூட்டி வருகின்றார். இனியும் மகிழ்ச்சி தருவார்.

அடிகளாரை வானவில்லுடன் ஒப்புமைப் படுத்துவது எங்ஙனம் பொருந்தும்?

இந்த வினாவிற்கு உரிய விடையைச் சற்று விரிவாகவே கூற வேண்டியுள்ளது.

1. வானவில்லில் உள்ள வண்ணங்கள் ஏழு.
   அடிகளாரிடம் உள்ள திறன்கள் ஏழு.

2. மழைக்காலத்தில் நீர் கொண்ட முகிலை ஊடகமாக்கொண்டு நுழைகின்ற கதிரின்ஒளிக் கீற்று ஏழு வண்ணங்களாகப் பிரிந்து, அரை வட்டமாக அடிவானத்தில் வானவில்லாய்த் தோன்றுகிறது

இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கிய வானத்தில் புலமை முகிலின் ஊடே பாய்ந்து வெளிப்பட்ட அடிகளின் அறிவுஒளி, ஏழு வகையான திறன்களுடன் வெளிப் பட்டுள்ளது.

3. கார்காலத்தில் கருமேகங்கள் ஒன்று சேர்ந்து மோதி, இடிமின்னலுடன் பெருமழை பெய்து ஓய்ந்த பின்னர், அமைதி நிலவும் வானத்தில் மிதக்கின்ற சற்று வெளுத்த நீலமுகிலின் ஊடேபாயும் வெப்பம் குறைந்த கதிர்ஒளியின் வீச்சு, வானவில் தோன்றக் காரணமாய் உள்ளது.

அதே போல, இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழ் வானில் திரண்டு எழுந்த புலமை முகில்கள் ஒன்றோடு

ஒன்று மோதி மறுப்பு என்னும் இடியுடனும், ஆய்வின் தெளிவான முடிவு என்னும் மின்னொளியுடனும் தமிழ் மழை பெய்து ஒய்ந்த நிலையில், அமைதியான இலக்கிய வானில் வானவில்லாய்த் தோன்றினார் அடிகளார்.

எனவே, அடிகளாரை வானவில்லுடன் ஒப்பிட்டுக் காண்பது முற்றிலும் பொருத்தமானதாகும்.

இனி,

"அடிகளாரிடம் அமைந்துள்ள ஏழு வகைத் திறன்கள் யாவை?"

என்ற வினாவிற்கு விடை காண வேண்டும்.

அவரது ஏழுவகைத் திறன்களைக் கொண்டு அவரை ஏழுவகையாக அறிமுகப்படுத்தலாம்.

1. தனித் தமிழ் இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்து, தலைவராய் விளங்கி வீறு கொண்டு நடந்து சென்ற பெருந்தமிழர்
2. சைவ சமயம் வீறுகொண்டு எழவும், விரைந்து வளரவும் ஓயாது உழைத்த சைவ சமயக் காவலர்.
3. தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி ஆகிய முப்பெரும் மொழிகளையும் கற்றுத் தேர்ந்த மும்மொழிப் புலமைச் செல்வர்.
4. பழந்தமிழ் நூல்களுக்குப் புது விளக்கம் கண்ட உரையாசிரியர்.
5. மும்மொழிப் புலமைத் திறனால் அரிய திறனாய்வுகளைச் செய்த ஆராய்ச்சி அறிஞர்.
6. வடமொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் உள்ள சிறந்த நூல்களைத் தமிழாக்கம் செய்து புகழ்பெற்ற மொழி பெயர்ப்பாளர்.
7. தமிழில் உரைநடையின் வீறும் செழுமையும் முதிர்ச்சியும் குறையாமல் உரைநடை படைத்துக் கொண்டு புதிய அடிச்சுவடு பதித்த உரைநடை வல்லாளர்.

இந்த ஏழு திறன்களையும் ஒருங்கே கொண்ட மறைமலைஅடிகளை, "இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கிய வானில் அழகுடன் விளங்கும் வானவில்' என்று கூறுவது மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கும்.

அடிகளாரின் திறன்கள் இவை மட்டும்தானா?

விரிப்பின் பெருகும்!

தொகுப்பின் எஞ்சும்!

விரித்துப் பெருக்காமலும், தொகுத்து எஞ்ச விடாமலும் அடிகளாரின் திறன்களை, வானத்தில் பறக்கும் பருந்தின் பார்வை கொண்டு நோக்கி உணரவேண்டும் என்ற ஆர்வம் மிகுகின்றது.

அடிகளார், சிறந்த இதழாசிரியர்; இந்தி எதிர்ப்பின் முன்னணி வீரர்; உயர் சைவத்திற்கு மாறான கொள்கைகளை ஏற்காத பகுத்தறிவாளர்; சிறு தெய்வ வழிபாட்டைப் புறக்கணித்த சமயப் புரட்சியாளர்; வேளாளர் நாகரிகத்தை வெளிப்படுத்திய இனஎழுச்சியாளர்; சங்க இலக்கிய மாண்பை உணர்த்தி, பிற்கால இலக்கியத்தின் தாழ்வை இனம் காட்டிய மேதை; புலமைப் போர்களில் அஞ்சாது ஈடுபட்டு மறுப்புரையும் கண்டனமும் பெற்று, மறுப்புக்கு மறுப்பும் கண்டனத்திற்குக் கண்டனமும் எழுதி சட்ட வல்லுநர் போல் திகழ்ந்தவர்; மிகச்சிறந்த தமிழ்ப் பேராசிரியர்; புலவர்கள் போற்ற வாழ்ந்த புலவர் ஏறு; ஆய்வரங்குகளின் ஒப்பற்ற தலைவர்; இலக்கியம், இலக்கணம், சமயம் ஆகிய துறைகள் மட்டுமே அல்லாமல், உணவு, உடல்நலம், மனவளம், வாழும் நெறி முதலியவற்றை ஆய்ந்து தெளிந்த அறிஞர்; கால ஆராய்ச்சியில் கால்வைத்துப் புதிய பாதை போட முயன்றவர்; ஆங்கிலத்தில் எழுதும் திறன் பெற்றவர்; புதியன படைக்க முயன்று, கடிதத்தின் வாயிலாகக் கதை நூலை உருவாக்கியவர்; தமக்கென்று தனித் தன்மை வாய்ந்த இல்லம் அமைத்துக் கொண்ட கட்டிடக் கலைஞர்; முத்து முத்தாய் எழுதும் எழுத்துக் கலைஞர்; நாள்தோறும் நாட்குறிப்பு எழுதிய மாமனிதர்; பெரிய நூலகத்தை உருவாக்கித் தந்தவர்; அறிஞர்களும் அரசியல் மேதைகளும் கவிஞர்களும் போற்றி மதிக்க வாழ்ந்தவர்; நடமாடும் பல்கலைக் கழகம் என்று அறிஞர்களால் பாராட்டப் பெற்றவர். வாழும் காலத்திலேயே பேரும் புகழும் பொருளும் வளமும் பெற்று இனிது வாழ்ந்தவர்; வெளிநாட்டில் வாழ்ந்த தமிழர்களும் விரும்பிய

மாமேதை; தமக்குப் பின் தமது பணிகளைத் தொடர்ந்து செய்யும் மனவலிமை கொண்ட தமிழ் மறவர்களை உருவாக்கியவர்.

இத்தனை திறன்களும் உடைய அடிகளாரின் நூல்கள் 1950 முதல் 1970 வரை புகழ் பெற்றுப் பரவ முடியாத நிலை ஏற்பட்டது.

1. அடிகளாரின் நூல் வெளியீட்டு உரிமை பற்றி எழுந்த பூசல்.
2. பகுத்தறிவு இயக்கம் சமயங்களை எதிர்த்ததால் ஏற்பட்ட தேக்கம்.
3. அடிகளார் இந்தியை எதிர்த்ததால் காங்கிரசுக் கட்சி ஆட்சி புறக்கணித்த நிலை.

இந்தக் காரணங்களின் விளைவுகள் தவிர்க்க முடியாதவை. காலத்தின் போக்கால் தோன்றியவை.

இவற்றை உணர்ந்து, வருங்காலத் தமிழகம் செயலாற்றினால் பெரும் பயன் விளையும்.

அடிகளாரின் திறன்களில் ஒவ்வொன்று பற்றியும் தனி ஆய்வு செய்து பெருநூல் எழுதலாம்.

தொடங்கட்டும் அடிகளாரைப் பற்றிய ஆய்வுப் பணிகள்!

தொடங்கட்டும், அடிகளார் தொடங்கி வைத்த நற்பணிகள்!

வளரட்டும் அடிகளார் தோற்றுவித்த தமிழ் நிலையங்கள்!

வாழட்டும் அடிகளார் வளர்த்த இனமான உணர்வு! பரவட்டும் உலகெங்கும் அடிகளார் புகழ்!

உள்ளுறை

அறிவுரைக்கொத்து

1. கடவுள் நிலை

'சைவசமயம்' என்பது இவ் விந்தியநாடு எங்கும் உள்ள தமிழ் நன்மக்களால் எத்தனையோ ஆயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னேதொட்டுக் கைக்கொள்ளப்பட்ட கடவுட் கொள்கையாகும். அஃது அவர்களை அறிவிலும் உருக்கத்திலும் ஒழுக்கத்திலும் மேலேறச் செய்து, மற்றை நாட்டவர்க்கு இல்லாத் தனிப்பெருஞ் சிறப்பினை அவர்கட்கே தந்து, மற்றைச் சமயங்களுக் கெல்லாம் மேலான தனிநிலையில் வைகி விளங்குவது.

அது, தமிழ் நன்மக்களை அறிவில் மேம்பட்டு விளங்கச் செய்தது எப்படியென்றாற், கூறுதும்: இந் நிலவுலகத்தில் எங்கும் உள்ள எல்லா மக்களும், அவர்கள் நாகரிகத்திற் சிறந்திருப்பினும் நாகரிகம் இல்லாக் காட்டுவாழ்க்கையி லிருப்பினும், எல்லாருங் 'கடவுள் ஒருவர் உண்டு' என்னும் உணர்ச்சியும் அக்கடவுளை வணங்கும் விருப்பமும் உடையராய் இருக்கின்றனர். மக்கட் பிரிவினர் எல்லார் வரலாறுகளையும் மிக நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து வரலாற்று நூல்கள் எழுதியிருக்கும் ஆங்கில ஆசிரியர்கள் 'கடவுளுணர்ச்சி யில்லாத ஒரு மக்கட் கூட்டத்தாரை ஓரிடத்துங் காண்டல் இயலாது' என்று முடிவுகட்டிச் சொல்லுகின்றார்கள். நமது நாட்டிலும் மிகத் தாழ்ந்தோர் முதல் மிக உயர்ந்தோர் ஈறாக உள்ள எத்திறத்தவருங் கடவுளுணர்ச்சியும், அவ்வுணர்ச்சிக்கு ஏற்ற பலவகையான வணக்கமுறைகளும் உடையராய் இருத்தலை நாடோறும் நாம் எங்குங் கண்டுவருகின்றோம். ஆகவே, கடவு ளுணர்ச்சியுங் கடவுள் வணக்கமும் இல்லாமல் மக்களாய்ப் பிறந்தவர்கள் உயிர்வாழ்தல் இயலா தென்பது இனிது விளங்கும்.

அ. 2.

இனி, மக்கள் எல்லாரும் ஏன் இங்ஙனங் கடவுள் உணர்ச்சியுங் கடவுள் வணக்கமும் உடையரா யிருக்கின்றனரென்றால், அவர்களனைவரும் இந்த உடம்பின் துணையும், இந்த உடம்பு உலவும் நிலத்தின் துணையும், இந்த உடம்புக்கு வேண்டும் பொருள்களின் துணையும் வேண்டியவர்களா யிருக்கின்றனர். வியப்பான இந்த உடம்பையும் இந்த உலகத்தையும் இந்த உலகத்துப் பொருள்களையும் மக்கள் தாமாகவே உண்டாக்கிக் கொள்ள வல்லவர்களாய் இல்லை. ஆகவே, இத்தனை வியப்பான பண்டங்களையுந் தமக்கு ஆக்கிக் கொடுக்கத்தக்க பெருவல்லமையும் பேரறிவும் பேரிரக்கமும் உள்ள ஒரு முழுமுதற் கடவுள் கட்டாயம் இருக்கவேண்டுமென்னும் உணர்ச்சி எல்லார் உள்ளங்களிலும் இயற்கையாகவே தோன்றாநிற்கின்றது.

இனி, எவராலும் படைக்க முடியாத இத்தனை உடம்புகளையும் இத்தனை உலகங்களையும் இத்தனை அரும்பொருள்களையுந் தமக்குப் படைத்துக் கொடுத்த எல்லாம் வல்ல இறைவன் ஒருவன் உண்டு என்னும் உணர்ச்சி வந்தவுடனே, அவனைக் காணுதற்குங் கண்டு வணங்குதற்கும் எல்லாருக்கும் பேரவா உண்டாதலும் இயல்பே யாம். சலவைக் கல்லில் திருத்திச் சமைக்கப்பட்ட மிக அழகான ஓர் உருவத்தையேனும், பல வண்ணங்களாற் குழைத்துத் திறமாக எழுதப்பட்ட ஓர் ஓவியத்தையேனும், வானத்திற் பறக்கும் ஒரு மயிற்பொறியையேனுஞ், சுவைத்த சொல்லும் பழுத்த பொருளும் நிறைந்த ஒரு நூலையேனும் இயற்றிய கைத்தொழிலாளரும் நல்லிசைப் புலவருந் தமது காலத்தில் உயிரோடிருக்கின்றனர் என்று தெரிந்தால் அவர்களைக் காண்டற்குங் கண்டு வணங்குதற்கும் மக்கள் எவ்வளவு விழைவுடையராய் விரைந்து செல்கின்றனர்! சென்று, அவர்களை மனம் உருகி வணங்கி வாழ்த்தி எவ்வளவு இன்புறுகின்றனர்!

சிற்றறிவுடைய மக்கட்பிறவி யெடுத்தாரிலேயே சிறிது சிறந்த அறிவு வாய்த்த கைத்தொழிலாளரையும் நல்லிசைப் புலவரையும், அவர் அமைக்கும் உருவ அமைப்பு நூல்

அமைப்பின் அழகால் மனம் இழுக்கப்பட்ட மக்கள் தேடிச்சென்று கண்டு வணங்கப் பேராவல் கொள்வார்களானால், எவராலும் அமைக்கமுடியாத எண்ணிறந்த உடம்புகளையும் எண்ணிறந்த உலகங்களையும் எல்லையற்ற உலகத்துப் பொருள்களையும் நாம் கேளாமலே அமைத்துக் கொடுத்து, மற்றைத் தொழிலாளரும் புலவரும் அழிந்தொழிவது போல் அழிந்தொழியாமல், எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் நம்மோடு உடனிருக்கும் எல்லாம்வல்ல பெருமானைக் காண்பதற்குங் கண்டு வணங்குதற்கும் மக்களாகிய நாம் இன்னும் எவ்வளவு மிகுந்த பேராவல் உடையவர்களாய் இருக்கவேண்டும்! மக்களிற் சிறந்தாராயுள்ள சிலரைக் கண்டு வணங்குதலாலேயே, நம்மனோர்க்கு அத்தனை யன்பும் இன்பமும் உண்டாகுமானால், எல்லாச் சிறப்புக்குந் தலைவனாய் நிற்கும் இறைவனைக் கண்டு வணங்குதலால் நமக்கு இன்னும் எவ்வளவு மிகுதியான அன்பும் இன்பமும் உண்டாகல் வேண்டும்! ஆதலால், மக்களுக்குக் கடவுளுணர்ச்சியுங் கடவுளை வணங்குதலும் வேண்டாவெனக் கரைவாரது வெற்றுரை மக்களுக்குச் சிறிதும் பயன்படாதென்று உணர்ந்துகொள்க.

இனி, 'விருப்பு வெறுப்பில்லாக் கடவுள் தன்னை மக்கள் வணங்கல் வேண்டுமெனவுந் தனக்குத் திருக்கோயில்களுந் திருவிழாக்களும் எடுத்துத் தன்னை அவர்கள் வழிபடுதல் வேண்டுமெனவும் விரும்புவரோ' என வினவிச் சிலர் நம்மனோரை ஏளனஞ் செய்கின்றார். கடவுள் தம்மை மக்கள் வணங்கல் வேண்டுமெனத் தமது திருவுள்ளத்திற் கருதுவது, அதனால் அவர் தமக்கு ஒரு பெருமை தேடிக் கொள்ளுதற்கு அன்று. ஒருவன் பிறனொருவனை வணங்குவது அச்சத்தினாலும் நிகழும்; அன்பினாலும் நிகழும். செல்வத்தினாலேனுங் கல்வியினாலேனுந் தலைமையினாலேனும் வலிமையினாலேனுஞ் சிறந்தானாயிருக்கும் ஒருவனைச், செல்வமுங் கல்வியுந் தலைமையும் வலிமையும் இல்லாத பிறர் பெரும்பாலும் அச்சத்தால் வணங்கா நிற்பர்;

சிறுபான்மை யன்பினாலும் வணங்கா நிற்பர். மேற்சொன்ன வளங்களுடையோன் தன்னையே பெரியனாக மதித்துத் தன்னை வணங்குவோரை மதியாது ஒழுகும்வரையில், அவனை வணங்குவோர் அவன்பால் என்றும் அச்சமே கொண்டு நிற்பர். அங்ஙனஞ் செல்வம் முதலிய வளங்களால் உயர்ந்தோன் தன்னை மேலாகக் கருதாது, தன்னை வணங்குவா ரெல்லாரிடத்தும் அன்பும் இரக்கமும் உடையனாய் ஒழுகுவனாயின், அவனை வணங்குவார் தமக்குள்ள அச்சந் தீர்ந்து அவன்பாற் பேரன்புடையராய் உளங்குழைந்து உருகி யொழுகு தலையுங் காண்கின்றோம். இவ்வியல்பை உற்றுநோக்குங்காற், கடவுளை அச்சத்தால் வணங்குவோர் நிலைக்கும், அன்பினால் வணங்குவோர் நிலைக்கும் உள்ள வேறுபாடு நன்கு விளங்காநிற்கும்.

"கடவுள் ஒப்புயர்வு அற்ற செல்வமும் அறிவுந் தலைமையும் வலிமையும் உடையர்; அவரை வணங்காது ஒழியின் நமக்குத் தீங்குண்டாம்" என்னும் அளவே கருதி, அவரை அச்சத்தால் வணங்குவோர் தாழ்ந்த நிலையினராவர். "மேற்குறித்த வளங்களையுடைய னாதலுடன், எம்பெருமான் ஒன்றுக்கும் பற்றாத எளியேங்களிடத்தும் அளவிறந்த அன்பும் இரக்கமும் உடையன்" எனக் கருதி அவனை அன்பினால் வணங்குவோர் உயர்ந்த நிலைலயினராவர். அன்பினால் வணங்கும் உயர்ந்த நிலையினரே கடவுளின் உண்மையை உணர்ந்தாராவர். ஏனென்றாற், கடவுள் எல்லையற்ற செல்வமும் அறிவுந் தலைமையும் வலிமையும் மட்டுமேயுடையரல்லர்; அறியாமையுந் துன்பமும் உடைய எல்லா உயிர்களுக்கும் அவ் விரண்டையும் நீக்கி, அறிவும் இன்பமுந் தருதற்கு அவர் செய்திருக்கும் ஏற்பாடுகளின் அருமையை எண்ணிப் பார்க்கப் பார்க்க அவர் எல்லா உயிர்களிடத்தும் எல்லையற்ற அன்பும் இரக்கமும் உடையரென்பது தெளிவாக விளங்குகின்றது. நம் உடம்பிலுள்ள உறுப்புகளிற் கண்ணினுஞ் சிறந்தது பிறிதில்லை; கண் இல்லையானால் நமது அறிவு

முக்காற்பங்குக்குமேல் விளங்காது ஒழியும். இத்துணைச் சிறந்த கண்ணையும், இதற்கு அடுத்த சிறப்பிலுள்ள ஏனை உறுப்புக்களையுந் தாமாகவே படைத்துக்கொள்ள வல்லவர்கள் எங்கேனும் உளரோ? இல்லையன்றே! எவரானும் படைக்கமுடியாத இவ்வரும்பெறல் உறுப்புக்களை, நாம் கேளா திருக்கையிலும் நமக்குப் படைத்துக் கொடுத்தவன் நம்பால் எவ்வளவு அன்பும் எவ்வளவு இரக்கமும் உடையனாயிருக்கவேண்டும்! இது பற்றியன்றோ மேனாட்டிற் சிறந்த மெய்ந்நூலாசிரியரான ஒருவர் (Bergson) கண்ணின் வியப்பான அமைப்பை ஆராய்ந்துகாட்டிக் கடவுளின் அறிவாற்றலையும் அருளையும் நிலைநாட்டினார். ஆகவே, கடவுள் வகுத்த இவ்வியற்கை யமைப்பின் திறங்களை ஆராயுந்தோறும் ஆராயுந்தோறும் நாம் அவன்றன் ஆற்றலையும் அருளையும் அறிந்தறிந்து மெய்யறிவு விளங்கப் பெறுகின்றோம் அல்லமோ?

பேரறிவுடையோன் ஒருவன் வகுத்த ஒரு நீராவி வண்டியின் அமைப்பையேனும், அல்லது அதுபோன்ற மற்றொரு வியத்தகு பொறியையேனும் நாம் ஆராய்ந்து நோக்குந்தோறும், அவனது அறிவின் திறம் நமக்குப் பெரியதோர் இன்பத்தை விளைத்து நமதறிவையும் விரிவு செய்து விளக்குதல்போல, இறைவன் படைத்த படைப்பின் வழியே அவனது அறிவின் ஏற்றத்தைக் கண்டு நாம் வியந்து மகிழுந்தோறும் நமதறிவும் முறை முறையே விரிந்து பேரொளியோடும் விளங்காநிற்கும். இவ்வாறு இறைவன்றன் அறிவாற்றல் அருளாற்றல்களை அறியுமுகத்தா னன்றி, நமக்கு உயர்ந்த அறிவுவிளக்கம் உண்டாதற்கு வேறுவழி இல்லையாதலால், நமக்குக் கடவுளுணர்ச்சி வேண்டாமென்பாரின் வழுக்குரை ஏழைமக்களை அறியாமைப் பாழ்ங்குழியில் ஆழ்த்தி அழிப்பனவாமென் றுணர்மின்கள்! இவ்வாற்றாற் சைவசமயமானது, மக்களுக்கு உரிய அறியாமையும், பிறப்பு இறப்பும் இல்லாப் பெருமுதற் கடவுளான சிவபெருமான்றன்

அறிவாற்றல் அருளாற்றல்களை விளக்கும் வழியே மக்களெல்லாரையும் பேரறிவுநிலைக்குச் செலுத்துவதோர் ஒப்பற்ற கொள்கையாதலை உணர்ந்து கொண்மின்கள்!

இனிக் 'கடவுள் ஒருவர் இருந்தால், அவர், தம்மை மக்கள் வணங்கல் வேண்டுமெனக் கருதார்' என்னுங் கருத்துப்பட உரைப்பார் உரையும் பாழுரையாதல் காட்டுதும்: எல்லாம்வல்ல இறைவன் இவ்வுலகத்தையும் இவ்வுலகத்துப் பொருள்களையும் படைத்து, அவற்றின் நடுவே இவ்வியப்பான இவ்வுடம்புகளிற் புகுத்தி நம்மை வாழச் செய்திருக்கும் வகையினை உற்றுநோக்கும் நுண்ணறிவாளர், இங்ஙனம் அவன் செய்திருப்பது ஒரு சிறந்த நோக்கம் பற்றியே யல்லாமல் வெறும் பாழுக்காக அன்றென உணர்வர். அச்சிறந்த நோக்கம் யாதோவென்றால், நாம் அறிவும் இன்பமும் இவையென உணர்ந்து, நமக்கு இயற்கையாய் உள்ள அறியாமையுந் துன்பமுங் களைந்து, என்றும் அழியாப் பேரின்பத்தில் நாம் நிலைபேறா யிருக்கவேண்டு மென்பதே யன்றோ? உலகத்தின்கண் உள்ள அரிய காட்சிகளையும், இனிய ஒலிகளையுந், தீஞ்சுவைகளையும், நறுமணங்களையும், மென்பொருள் களையும் கண்டுகேட்டுச் சுவைத்து உயிர்த்துத் தொட்டு உணர்தலாலும், அறிவால்மிக்க சான்றோரொடு பழகி அவர் ஆக்கிய நூல்களை ஆராய்நது அறிதலாலும் யாம் நாளுக்குநாள் அறிவும் இன்பமும் இவையென உணர்ந்து அவற்றால் மேன்மேல் உயர்ந்து வருகின்றனம் அல்லமோ?

ஆகவே, இறைவன் இவ்வுலக வாழ்க்கையினை வகுத்தது, நாம் அறிவில் வளர்ந்து அவனது பேரின்பத்திற்சென்று நிலைபெறுதற் பொருட்டேயா மென்பது நன்கு துணியப்படும். நாம் கடவுளின் பேரறிவினையும் பேரின்பத்தினையும் அறிதற்குக் கருவிகளாகவே அறிவையும் இன்பத்தினையுஞ் சிறிது சிறிதே காட்டும் இவ்வுலகத்துப் பொருள்களையும் இவ்வுடம்பு களையும் இறைவன் அமைத்தனனே யல்லாமல்,

இப்பொருள்களும் உடம்புகளுமே பேரறிவையும் பேரின்பத்தையும் அளிக்குமென அமைத்தானல்லன். ஆதலாற், சிற்றறிவு சிற்றின்பங்களைத் தரும் இவற்றிற் பற்றுவையாமற், பேரறிவு பேரின்பங்களைத் தருங் கடவுளிடத்தில் நாம் பற்றுவைத்தல் வேண்டுமென்பதே அவனது அரும்பெரு நோக்கமாதலால், அந் நோக்கத்தை யுணர்ந்தவர்களல்லாமல் மற்றையோர் இவ்வுலகப் பற்றை விடார். ஆகவே, இறைவனைச் சார்ந்து வணங்கி அவன்றன் பேரின்பத்தை நாம் பெறுவது அவனது நோக்கத்தோடு ஒத்திருத்தலால், அதுகண்டு இறைவன் திருவுளம் மகிழ்வன். மகன் உயர்ந்தநிலை யடைதல் கண்டு மகிழாத தந்தைதாயரும் உளரோ? எனவே நாம் இறைவனை வணங்குவது நமக்குப் பெரும் பயன் தருதலோடு, இறைவற்கும் மகிழ்ச்சி தருவதாகலின், அவற்குத் திருக்கோயில்களுந் திருவிழாக்களும் அமைத்து வணங்குதலே சிறந்த முறை யாமென்க. இஃது உணர்த்துதற்கே அப்பரும்,

> "குறிகளும் அடையாளமுங் கோயிலும்
> நெறிகளும் அவன் நின்றதோர் நேர்மையும்
> அறிய ஆயிரம் ஆரணம் ஓதினும்
> பொறியிலீர் மனம் என்கொல் புகாததே"

என்று அருளிச் செய்தா ரென்பது.

2. சைவசமயப் பாதுகாப்பு

"காகம் உறவு கலந்துண்ணக்
கண்டீர்! அகண்டாகாரசிவ,
போகம்எனும் பேரின்பவெள்ளம்
பொங்கித்ததும்பிப்பூரணமாய்,
ஏகஉருவாய்க் கிடக்குதையோ!
இன்புற்றிட நாம் இனிஎடுத்த,
தேகம் விழும்முன் புசிப்பதற்குச்
சேரவாரும்! செகத்தீரே!"

– தாயுமானசுவாமிகள்.

'சைவசமயம்' என்பது 'சிவத்தை ஆராய்ந்து அறிந்தபொழுது அல்லது கொள்கை' என்று பொருள்படும், இந்தக் கொள்கையைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுதலே சைவ சமயப் பாதுகாப்பு ஆகும். உலகத்திலே அளவிறந்த கொள்கைகள் இருந்தாலும், அவையெல்லாவற்றுள்ளுங் கடவுளைப் பற்றிய கொள்கையே சமயம் என்று பெரும்பான்மையும் எல்லாராலுங் கைக்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. மக்கள் நிலையில்லாத வாழ்க்கை உடையராய் இருத்தலாலும், நோயுந்துன்பமுங் கவலையும் அடுத்தடுத்து வந்து அவரை வருத்துதலாலுந், தமக்குத் துணையாக நினைத்த மக்களுந் தம்மைப் போலவே நோய் முதலியவற்றால் வருந்தி நிலையின்றி மறைந்துபோதலாலும், அவர்கள், தம்மினுந் தம்மைப் போன்ற எல்லா உயிர்களினும் மேற்பட்டு உயர்ந்த ஒரு பேரறிவுப் பொருளான கடவுளின் துணையை நாடினவராய் இருக்கின்றார்கள்.

கடவுள் இல்லையென்று வலியுறுத்திப் பேசி வந்தவர்களுங் கூடப் பெருந்துன்பங்கள் வந்து தம்மை மூடிக்கொண்ட காலத்தில் தாம்கொண்ட கொள்கையைப் பிசகென உணர்ந்து கடவுளை நம்பத் தலைப்பட்டிருக் கின்றார்கள். கடவுளிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாத அருகரும், பௌத்தருங் கூடத் தமக்கு மேற்பட்ட துணையை

நாடினவர்களாய்த் தம் சமய குரவரையே கடவுளாக எண்ணி வழிபட்டு வருகின்றனர். தம்மையே கடவுளாக நினைப்பவர்களுங் கூடத் தமது கொள்கையை உண்மைப்படுத்திக் கொள்ள முடியாமை கண்டு ஏதாவதொன்றைத் தமக்கு மேற்பட்டதாக வைத்து வணங்கிவருகின்றார்கள். இங்ஙனமாக ஒன்றோடொன்று மாறுபட்ட கொள்கைகள் உடையவர்களெல்லாருங் கடைசியாகக் கைக்கொண்டது 'தமக்கு மேற்பட்ட ஒரு பேரறிவுப் பொருள் வணக்கமே' ஆகும். இம் முடிந்த கொள்கையில் எல்லாச் சமயிகளும் உடன்பாடு உடையவராய் இருக்கின்றனர்.

இனி, மக்கள் எல்லாரும் இங்ஙனந் தம்மின் மேற்பட்ட ஒரு பேரறிவுப் பொருளின் உதவியை விரும்பி நிற்றல் எதன் பொருட்டு என்று ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், அவர் தமது துன்பத்தை நீக்கிக் கொள்ளுதற்கும் இன்பத்தைப் பெறுதற்குமேயாம் என்னும் உண்மை புலனாகும். மக்கள் மட்டுமே யல்லர், மக்களினுந் தாழ்ந்த எல்லா உயிர்களுங் கூடத் தமது துன்பத்தைப் போக்கி இன்பத்தை ஆக்கிக் கொள்ளவே முயன்று நிற்கின்றன. இங்ஙனம் நம் கண்ணெதிரே காணப்படுகின்ற இவ்வுண்மையைக் கொண்டு, எல்லா உயிர்களும் இப்போது துன்பக் கயிற்றாற் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன வென்றும், இத் துன்பக் கயிற்றை அறுக்கவும் இன்பவெள்ளத்தைப் பெருக்கவுந் தம்மால் ஆகாமையின், துன்பத்தினின்றுந் தம்மை விடுவித்து இன்பத்தை ஊட்டவல்ல முழுமுதற்கடவுளின் உதவியைப் பெறுதற்கு அவை பெரிதும் விரும்பி நிற்கின்றன வென்றும் நாம் தெளிவாக அறிந்துகொள்கின்றனம் அல்லமோ?

இன்னும், இறப்புப் பிறப்பு நோய் மூப்புக் கவலை இழப்பு முதலான பலதிறப்பட்ட வடிவங்களிற் றோன்றுந் துன்பங்கள் அத்தனையும் எல்லா உயிர்களையும் வருத்தி வரக் காண்கின்றோ மாதலால், இத் துன்பங்கள் உடையோர் வேறுவகையில் எவ்வளவு உயர்ந்தோராயினும் உயிர்களே

யல்லாமற் கடவுளாகமாட்டார். இவ்வுயிர்களை இத்துன்பத்தினின்றும் மீட்டு, இவற்றிற்கு இன்பத்தைத் தருங் கடவுள் ஒருவரே எவ்வகைத் துன்பமும் இல்லாதவர், எல்லா இன்பமும் ஒருங்கே உடையவர். இதுவே கடவுளுக்கு உண்மையான தன்மையென்பதை எல்லாச் சமயிகளும் உடன்பட்டு உரைப்பார்களாயினுஞ், சைவசமயத்தில் மட்டும் அவ்வுண்மை முன்னுக்குப்பின் மாறில்லாமற் காணப்படு கின்றது; மற்றைச் சமயத்தவர்களோ இறப்புப் பிறப்பு முதலான மேற்கூறிய துன்பங்களிற் கிடந்து உழன்றவர்களை, அவரவரிடத்துள்ள சிற்சில சிறந்த தன்மைகளைக் கண்டும் வலிய செய்கைகளைக் கண்டும் முழுமுதற் கடவுளாகத் துணிந்து வணங்கி வருகின்றனர். நாடக அரங்கத்தில் அரசகோலந்தாங்கி வந்து ஆடுவோன் உண்மையில் அரசன் ஆகாமைபோல, இறைவனருளாற் சிற்சில உயர்நலச் செய்கைகளைப் பெற்றவர்கள் அவற்றால் அவ்விறைவனைப்போற் கருதப்படினும் அவர் உண்மையில் அவ்விறைவனாகமாட்டார். சைவசமயிகள் வணங்கிவருவது, இன்பவடிவான கடவுளே யல்லாமற் பிற உயிர்களுள் ஒன்றும் அன்றென்பதற்கு அடையாளம் என்னென்றால், அன்பு அல்லது இன்பம் என்று பொருள்படுஞ் சிவம் என்னுஞ் சொல்லையே முழுமுதற் கடவுளுக்குச் சிறப்புப் பெயராக வைத்து வழங்குவதும், அச் சிவத்திற்கு இறப்புப் பிறப்பு முதலான எவ்வகைத் துன்பமுஞ் சிவபுராணங்களிற் காணப்படாமையுமேயாம். இவ்வுண்மையை வலியுறுத்தும் பொருட்டே,

"யாதொரு தெய்வங்கொண்டீர் அத்தெய்வமாகியாங்கே
மாதொருபாகனார் தாம்வருவர்; மற்றுஅத் தெய்வங்கள்
வேதனைப்படும் இறக்கும் பிறக்கும் மேல்வினையுஞ் செய்யும்
ஆதலால் இவையிலாதான் அறிந்தருள் செய்வனன்றே"

என்பது சிவஞானசித்தியாரிலும் அருளிச் செய்யப்பட்டது.

இங்ஙனம் இன்பவடிவாக விளங்கும் முதல்வனையே வணங்குஞ் சைவசமயிகள் எவ்வுயிர்க்கும் இன்பத்தையே

செய்யக் கடமைப்பட்டவர்களா யிருத்தலால், இன்பத்திற்கு மாறான துன்பத்தைத் தருங் கொலைத்தொழிலை எவ்வுயிர்களிடத்துஞ் செய்யாதவர்களாயும், அக்கொலைத் தொழிலால் வரும் ஊனைத் தின்னாதவர்களாயுஞ் சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தில் தலைசிறந்து நிற்கின்றார்கள். சீவகாருணிய ஒழுக்கம் மற்றைச் சமயத்தவராலுங் கைக்கொள்ளப்படினும், அது சைவசமயிகளுக்கே பழமைக்காலந் தொட்டுச் சிறந்த உரிமையாகி வருகின்றது. மற்றைச் சமயத்தவருந் தம்மிற் புலால் தின்னாத ஒருவரைப் பார்த்து 'அவர் சைவராகிவிட்டார்' என்று சைவப்பெயராற் கூறுதலிற், சீவகாருணிய வொழுக்கஞ் சைவசமயிகளுக்கே சிறப்புரிமைப் பொருளாய் விளங்குகின்றது.

இனி, இங்ஙனமெல்லாம் பலவகையாலும் உயர்ந்த சைவசமயத்தைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் வழிகள் என்னென்றாற், சைவசமயத்திற் பிறக்கும் பெருந்தவம் பெற்றவர்கள் முதலில் தம்மால் வணங்கப்பட்டுவரும் முழுமுதற்கடவுளான சிவத்தின் இயல்புகளை அறிந்தோரிடத்தும் நூல்களிடத்துங் கேட்டும் படித்தும் நன்கு அறிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். பெண்பாலாரே பிள்ளைகளின் நல்லறிவு வளர்ச்சிக்கும் நல்லொழுக்கத்திற்குங் காரணராக இருத்தலாற், பெண்மக்களுக்குச் சைவசமய நூல்களையும் நல்லொழுக்கங்களையும் அறிந்தோர் வாயிலாகக் கற்பித்து வருதல் வேண்டும். ஆண்பிள்ளைகள் மற்றக் கல்வியொடு சைவசமய உணர்ச்சியும் பெற்றுவரும்படி கல்விச்சாலைகள் ஆங்காங்கு திறப்பித்து, அதனைச் செவ்வையாகப் புகட்டி வருதல் வேண்டும். தேவார திருவாசகங்களுக்குப் பொருள் தெரிந்துகொள்வதோடு, இனிய குரலில் அவற்றை இசையுடன் ஓதுதற்கும் ஒவ்வொருவரும் பழகிக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இனி, ஓர் உயிரைக் கொலைசெய்யாமையுங், கொன்று அதன் ஊனைத் தின்னாமையுஞ் சைவசமயத்திற்குச் சிறந்த அறமா யிருத்தலால், எல்லாருஞ் சீவகாருணிய வொழுக்

கத்தைக் கைப்பற்றி யொழுகும்படி எவ்வெவ்வகையால் முயற்சி செய்தல் வேண்டுமோ அங்ஙனமெல்லாஞ் செய்து அதனை எங்கும் பரவச்செய்தல் சைவர்க்கு இன்றியமையாத கடமையா யிருக்கின்றது.

இனித், தமிழ்மொழியின் அமைப்பும் அதன் இயற்கையுஞ் சைவசமய உண்மையொடு மிகவும் ஒன்றுபட்டிருத்தலால், அதனை எல்லாரும் நன்றாகக் கற்று வேறுமொழிக் கலப்பில்லாமற் செவ்வையாகப் பேசவும் எழுதவும் அதிற் புதிய புதிய நல்லநூல்கள் இயற்றவும் பழகிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். தமிழ்அல்லாத மற்றமொழிகளில், வருத்தப்பட்டுச் சொல்லுஞ்சொற்களுஞ், சினந்துன்பம் வந்தாற் பிறக்கும் உரத்த ஓசைகளும், இளைத்த ஒலிகளும் நிரம்பிக் கிடத்தலால் அவையெல்லாஞ் செயற்கை மொழிக ளென்றுந், தமிழில் வருத்தமின்றி இயல்பாற் பிறக்குஞ் சொற்களே நிறைந்து சினத்தாற் பிறக்கும் வெடுவெடுப் போசையுந் துன்பத்தாற் பிறக்கும் இளைப்பொலியும் இன்றி, எல்லாம் இனிய குணத்திற் பிறக்கும் மெல்லோசைகளாய் இருத்தலின், தமிழ் இன்பவடிவாய் விளங்குஞ் சிவத்தோடு ஒத்த இன்பம் வாய்ந்த தெய்வ மொழியாம் என்றுஞ் சைவசமயிகள் இவ்வுண்மையைக் கருத்திற் பதியவைத்து அதனை வளரச் செய்தற்கான எல்லா முயற்சிகளையுங் குறைவறச் செய்தல் வேண்டும்.

நம் செந்தமிழ்மக்களில் நூறாயிரம்பேர்க்கு இரண்டு மூன்று பேரே சிறிது படித்தவர்களா யிருக்கின்றார்கள்; மற்றவர்கள் எல்லாருங் கல்வியறிவு இல்லாதவர்களாயும், அறியாமைச் சேற்றிற் புதைந்துகிடப்பவர்களாயும் இருக்கின்றார்கள். உலகத்தில் இவ்விந்தியநாட்டைத் தவிர மற்றைப் பெரும்பாகங்களில இருப்பவர்களெல்லாருங் கல்வியிலும் ஞானத்திலும் உழவிலுங் கைத்தொழிலிலும் வாணிகத்திலும் நாளுக்குநாள் மேம்பட்டுவர, நமதுநாட்டிலுள்ளவர்களோ — அவர்களிலுந் தமிழர்கள், இவற்றில் மிகவுந் தாழ்ந்தநிலைமையி லிருக்கின்றார்கள்!

இவர்களை இனிக்கல்விச்சாலைகளுக்கு அனுப்பிக் கல்வி கற்பித்தல் இயலாதாகலின், ஊர்கள்தோறும் நகரங்கள தோறுங் கழகங்கள்வைப்பித்து அவற்றின்வாயிலாகத் தமிழுஞ் சைவமும் உணர்ந்த அறிஞரைப் பல இடங்கட்கும் அனுப்பித், தமிழ்நூற் பொருள்களையுஞ் சைவ நூற்பொருள்களையும் விளக்கமாக அறிவுறுத்திவருதல் இப்போது உடனே செயற்பாலதான நன்முயற்சியாகும். தமிழ் கற்றோர் தொகை மிகவுஞ் சுருங்கிப்போதலால், 'தமிழ் அறிஞர்க்குப் பொருள் ஏன் வேண்டும்?' என்று ஏளனமாய் உரையாமல், அவர்க்கு ஏராளமாய்ப் பொருளுதவி செய்து, கல்வியில் எல்லையின்றிக் கற்று அதனைப் பிறர்க்கும் பயன்படுத்தும் படி அவருக்கு மனக்கிளர்ச்சியினை விளைவித்தல் வேண்டும்.

இனிச், சிவபிரான்கோயில்களில் நிறுத்தப்பட்டிருக்குந் திருவுருவங்கள், இறைவனுக்கு என்றும் உரிய அருளுருவத்தையும், அன்பர்க்கு அருள்செய்யும் பொருட்டு முதல்வன் ஒரொருகாற்கொண்ட திருவுருவத் தோற்றங்களையும் அன்பர்க்கு நினைவில் எழுப்புதற் பொருட்டு அமைத்தவடிவங்களே யாகும். இவ்வடிவங்களை வணங்கச்செல்லும் அன்பர்கள் இவற்றைக் கண்டவுடன் ஐயன் அருள்உருவங்களை நினைந்தவராகி அகங்குழைந்து உருகுவர். ஆண்டவன தருளுருவத்திற்குச் செய்யும் எண்ணத்துடன் தம் அன்பினாற் பூவும் நீரும் இட்டு ஆடையணி கலன்கள் சாத்தி அவ்வடிவங்களை வணங்குதலும் அவ் அன்பிற்கு அடையாளமாகும். இறைவனருளைப் பெறுதற்கு ஞானமும் அதன்வழித் தோன்றும் பேரன்புமே வாயில்களாதலாலும், இக்காலத்தில் மக்களிற் பல்வகைக் கூட்டத்தாரும் அறிவைப் பெருகச்செய்து, அறிவாலும் அன்பாலும் ஆண்டவனை அடைதற்கு மிக முயன்றுவருதலாலுஞ் சைவசமயிகளான அறிஞரும் ஞானநெறியிற் றமது கருத்தை மிகுதியாய்ச் செல்லவிடுதல் வேண்டுமேயல்லாமல், வெறுங்

கன்மநெறியிற் புகுந்து ஒப்பனைகளின் பொருட்டுந் திருவிழாக்களின் பொருட்டும் ஆயிரக்கணக்காகவும் இலட்சக் கணக்காகவும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பொருள்களைச் செலவழித்துச் செருக்கடையலாகாது. எல்லா உலகங்களையும் எல்லாப்பொருள்களையும் உடைய பெருஞ் செல்வரான நம் ஆண்டவனுக்கு, ஏழைமக்கள் நல்லஅல்லா வழிகளில் ஈட்டியபொருளைத் திரள் திரளாகக் கொடுத்தாலும், அவன் அதனைக் கண்டு ஏமாறித் தனது அருளைக் கொடுத்துவிடுவான் அல்லன். நம் ஐயனுக்கு வேண்டுவன அன்பும் அன்பொழுக்கமுமேயாகும். அதுபற்றியன்றோ திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,

"நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுளே
புக்கு நிற்கும் பொன்னார்சடைப் புண்ணியன்
பொக்கம் மிக்கவர் பூவும் நீருங்கண்டு
நக்கு நிற்பன் அவர்தமை நாணியே"

என்று அருளிச்செய்தனர்.

ஆதலால், திருக்கோயில்களுக்குச் செய்யுஞ் செலவை இயன்றமட்டுஞ் சிறுகவேசெய்து, மிச்சப் பெரும் பொருளைச் சிவஞான வளர்ச்சிக்குஞ், சிவஞானிகட்கும், பழுதுபட்ட கோயில்கள் சத்திரங்கள் குளங்கள் சோலைகள் பாட்டைகள் முதலியவற்றின் திருப்பணிகட்குஞ் செலவுசெய்து சைவர்கள் எல்லாருஞ் சிவபெருமான் திருவருளைப் பெறுவார்களாக!

3. திருக்கோயில் வழிபாடு

"மூர்த்திதலந் தீர்த்தம்முறையாற் றொடங்கினர்க்கோர்,
வார்த்தைசொலச் சற்குருவும்வாய்க்கும் பராபரமே"
— தாயுமான சுவாமி.

தெய்வத்தன்மைபொருந்திய ஒளவையார் ''ஆலயந் தொழுவது சாலவும் நன்று'' என்று அருளிச்செய் திருக்கின்றார். 'கோயிலுக்குச் சென்று கடவுளை வணங்குவது மிகவும் நல்லது' என்பதே அத் திருமொழியின் பொருளாகும். மற்ற இடங்களிலிருந்து செய்யும் வழிபாட்டைக் காட்டிலுங் கோயிலுக்குச் சென்று அங்கே கடவுளுக்குச் செய்யும் வழிபாடு ஒன்றே சிறந்ததாம் என்பது அதனால் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. கடவுளை யன்றி வேறெதனையுங் காணமாட்டாத முற்றுணர்வுடையோர்க்குக் கோயிலிற் செய்யப்படும் வழிபாட்டிற்கும் வேறிடங்களிற் செய்யப்படும் வழிபாட்டிற்கும் வேறுபாடு சிறிதுந் தோன்றாதாயினும், உலகங்களையும் உலகத்துப் பொருள்களையுமே எந்நேரமும் நினைந்துகொண்டிருக்கும் மற்றை எல்லார்க்குந் திருக்கோயில் வழிபாட்டைத் தவிரக் கடவுளை நினைந்து உருகுதற்கு வேறுவழி சிறிதுமே இல்லை.

கோயில் அல்லாத மற்ற இடங்களெல்லாம் உணவு தேடுதற்கு இசைந்த முயற்சிகளுந், தேடிய பொருள்களை வைத்து நுகர்தற்கு இசைந்த முயற்சிகளுமே நடைபெறுந் தன்மை யுடையனவாய் இருக்கின்றன. அந்த முயற்சிகள் நடக்கும் இடங்களிலே செல்பவர்களுக்கு அங்கேயுள்ள பொருள்களைப் பற்றிய நினைவும், அம் முயற்சிகளைப் பற்றிய நினைவுகளுமே அடுத்தடுத்து உள்ளத்தில் தோன்றும். மாம்பழம் விற்குங் கடைப்பக்கமாய்ச் செல்வோனுக்கு மாம்பழத்தைப்பற்றிய நினைவும், சாராயம் இறைச்சி கஞ்சா அவின் முதலான தீய பண்டங்கள் விலையாகும் அங்காடி வழியே செல்வோர்க்கு அவற்றைப்பற்றிய நினைவுகளும், புழுகு மருக்கொழுந்து சந்தனக்கட்டை முதலான நறுமணங்

கமழும் இனிய பண்டங்களுள்ள இடங்களிற் செல்வோர்க்கு அவற்றைப் பற்றிய நினைவுகளும், பயன் மிகுந்த கல்விப்பொருள்ளை ஊட்டும் பள்ளிக்கூட வழிச் செல்வோர்க்குக் கல்வியின் அருமையைப் பற்றிய நினைவும், ஒருவர் பிணமாய்க் கிடக்க அவரைச் சூழ்ந்து சுற்றத்தார் ஓவென்றலறும் வீட்டின் ஓரமாய்ச் செல்வோர்க்கு நிலையாமையைப் பற்றிய நினைவும், அழகுமிக்க இருவர் மணஞ்செய்ய அவரைக் கண்டு எல்லாரும் மகிழ்ந்திருக்கும் வீட்டின் பக்கத்தே செல்வோர்க்கு அவ் வின்பத்தைப் பற்றிய நினைவுந் தோன்றுதலைத் தெளிவாக அறிந்திருக்கின்றனம் அல்லமோ? இவற்றைப் போலவே கடவுளைத் தொழுதற்கென்று ஆங்காங்கு அமைத்திருக்குங் கோயில்களான தூயஇடங்களுக்குச் செல்லும் நல்லோர்க்குங் கடவுளைப் பற்றிய நினைவு இடைவிடாது தோன்றுவதாகும்.

உலக வாழ்வென்னுந் துன்பத்திற் கிடந்து உழன்றுகொண்டு கடவுளை நினைத்தற்கு இடமின்றி வருந்தும் மக்களுக்கு இடையிடையே நம் ஐயனைப்பற்றிய எண்ணத்தை எழுப்பும் பொருட்டாகவே ஓர் ஊரிற் பல இடங்களிலுங் கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோயில்களே இல்லாத நாடு நகரங்களில் இருப்பவர்களுக்குக் கடவுளைப் பற்றிய நினைவு சிறிதுந் தோன்றாதாகையால் அவர்கள் விலங்குகளினுங் கடைப்பட்டவராவார்கள்; உயர்ந்த நினைவில்லா அவர்கள் தங்கியிருக்கும் அவ்விடங்கள் விலங்குகள் குடிகொண்ட காடுகளையே ஒப்பனவாகும். இவ் வுண்மையினை உணர்த்துதற்கன்றோ,

"திருக்கோயில் இல்லாத திருவில் ஊரும்
திருவெண்ணீறு அணியாத திருவிலூரும்
பருக்கோடிப் பத்திமையிற் பாடா ஊரும்
பாங்கினொடு பலதளிகள் இல்லாஊரும்
விருப்போடு வெண்சங்கமூதாவூரும்
விதானமும் வெண்கொடியு மில்லாவூரும்
அருப்போடு மலர்பறித்திட் டுண்ணாவூரும்
அவையெல்லாம் ஊரல்ல அடவிகாடே"

என்னுந் திருப்பாட்டும் எழுந்தது?

"திருநீறு அணியாத நெற்றியைச் சுடு, சிவாலயம் இல்லாத ஊரைக் கொளுத்து" என்னும் உபநிடதத் திருமொழியும் இவ்வுண்மையினையே அறிவிப்பதாகும்.

இனி, மனஉறுதி உடையவர்கள் எந்த இடத்திலிருந்துங் கடவுளை நினைக்கலா மாகையால், கடவுளைத் தொழும் பொருட்டுக் கோயிலுக்குத்தான் செல்லல் வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி யுரைத்தல் என்னையெனின்; மேலே சொல்லியபடி கோயிலைத் தவிர மற்ற எல்லா இடங்களும் வேறுவேறு நினைவுகளை உள்ளத்தில் எழுப்பி மனவுறுதியைச் சிதைப்பனவாய் இருத்தலால், நம்மனோரில் எவ்வளவு மனத்திட்பம் வாய்ந்தவர்கள் இருந்தாலும் அவர்கள் மற்ற இடங்களிலிருந்து கடவுளை நினைக்கப் புகுவார்களாயின், அவர்களைச் சுற்றிலும் நடக்கும் உலக முயற்சிகளாலும், அவ்வவ் விடங்களைப்பற்றிய எண்ணங்களாலும் அவர்களுடைய நினைவு கலைந்து பழுதுபட்டுப் போகும். மேலும், அத்தனை மனவுறுதி வாய்ந்தவர்கள், பலருங் கடவுளைத் தொழுதற்கென்று இடமாக வகுக்கப்பட்டமையாற் பலரின் தூயநினைவுகளால் மிகவும் புனிதமாய் விளங்குந் திருக்கோயிலின் உள்ளே சென்று நம் ஆண்டவனை வணங்குதற்குப் பின் வாங்குவதுங் கூசுவதும் அருவருப்பதும் ஏன்? மிகப் புனிதமான கோயிலை வெறுப்பது மனவுறுதிக்கு அழகாகுமா? பலருடைய நினைவாற் கடவுளுக்கென்றே சிறப்பாக அமைக்கப்பட்ட கோயிலிற் சென்று வணங்குவதால் மனவுறுதி யுடையார்க்கு அவ்வுறுதி மேன்மேலும் உரம்பெற்று விளங்குவதோடு, அவரது நினைவும் அங்குள்ள இறைவன் திருவுருவத்தை நேரே கண்டு மகிழ்ந்து திருவருள் இன்பத்திற் படிந்திருக்குமன்றோ? ஆகையால், மனவுறுதி யுடையவர்களுக்குந் திருக்கோயில் வழிபாடு இன்றியமையாது வேண்டற்பாலதே யாம் என்க. அளவற்ற மனவுறுதியுங் கரைகடந்த அன்புந் தூய உள்ளமுந் தூய அறிவும் நிறைந்த திருஞானசம்பந்தர் அப்பர் சுந்தரர் மாணிக்கவாசகர் முதலான மேலோரே கோயில்க

டோறுஞ்சென்று நம் ஐயனை வணங்கி வந்தனராயின், தாழ்ந்தநிலையிலுள்ள மற்றவர்கள் திருக்கோயில் வழிபாட்டைக் குறைவாகக் கருதுவதும், அதனை ஏளனஞ் செய்வதும் எவ்வளவு பொல்லாத குற்றமாய் முடியும்!

அப்படியானாலும், மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளுக்கும் மனத்திற்கும் புலனாகாமல் அறிவுவடிவாய் எள்ளுக்குள் எண்ணெய்போல் எங்கும் பிரிவற நிறைந்துநிற்கும் இறைவனை அவ் அறிவுவடிவாகவே நினைந்து வணங்காமற், கல்லினாலுஞ் செம்பினாலும் உருவாக்கப்பட்ட உயிர் அற்ற வடிவங்களில் வணங்குவது குற்றமாகாதோ வெனிற்; குற்றமாகாது. சிறு குழந்தையாய் இருந்த காலத்திலே தன் தாய் தந்தையரைப் பிரிந்து நெடுந் தொலைவிலுள்ள ஓர் இடத்திற் பிறரால் வளர்க்கப்பட்ட ஒரு சிறுவன் ஆண்டு முதிரமுதிர அறிவும் முதிரப் பெற்றவனாய்த் தன் தாய்தந்தையரைக் காண விரும்பியபோது, அவனை வளர்த்து வந்தவர் அவன் றாய் தந்தையர்தம் ஓவியத்தைக்காட்ட அவன் அதில் அவர்களைக் கண்டு வணங்கி அகம்மகிழ்தல்போல, எல்லையின்றி எங்கும் நிறைந்த இறைவனைப் பிரிந்து அவனது திருவருள் வடிவைக் காணமாட்டாமல் அறியாமையிற் கட்டுண்டு கிடக்கும் நம்மனோர்க்குச் சிறிது சிறிதாக அறிவை விளங்கச் செய்து வருந் திருஞானசம்பந்தர், மெய்கண்டதேவர் முதலான நம் வளர்ப்புத் தந்தைமார் நமது அவாவினை அறிந்து, தாம் கண்ட நம் ஐயன் அருள்வடிவைக் கல்லிலுஞ் செம்பிலும் அமைப்பித்துக்காட்ட அதனைக்கண்டு வணங்கி அதன்வழியே நம் ஐயனை அறிந்தவர்களாய் அகங்களித்து வருகின்றனம் அல்லமோ? ஓவியத்தின் கண்ணே தம் உருவங்களைக்கண்டு தம் புதல்வன் மனம்மகிழ்ந்து வணங்குகின்றான் என்பதைச் சேய்மைக் கண் உள்ள அவன் பெற்றோர்கள் அறிந்து, அவனது அன்பிற்குத் தாமும் மனம் மகிழ்வார்களே யல்லாமல் அவன்மேற் சினங் கொள்வார்களோ? இங்ஙனமே, நாமும் நம் ஐயன் அருள்வடிவை நேரே காண இயலாமையால், அதனை நம்

ஆசிரியர் உதவிகொண்டு கல்லிலுஞ் செம்பிலுங் கண்டு அன்பால் அகந்துளும்பி வழிபட, அதனை அறியும் நம் ஆண்டவன் அதற்கு மகிழ்ந்து அவ்வழிபாட்டினை ஏன்று கொண்டு நம்மைப் பாராட்டிச் சீராட்டி வருவான் என்பது திண்ணம்.

நம் முழுமுதற் றந்தையின் இரக்கத்திற்கு ஒரு வரம்பேயில்லை. சிற்றறிவினரும் ஏழை மக்களுமான நாம் நம் பெருமானை அடைதற் பொருட்டு, இத் துன்பக் கடலின்கண் அவன் திருவுருவ அடையாளங்க ளாகிய தெப்பங்களைக் கைப் பற்றிக் கொண்டு தத்தளித்து வருவதைக்கண்டு, அவன் நம்மேல் மிகவும் இரக்கம் உடையனாகி நமக்குத் தனது அருளை வழங்கி நம்மை இப் பிறவிக் கடலினின்றுங் கரையேற்றித் தனது பேரின்ப நாட்டில் வாழ்விப்பனே யல்லது, நம்மேற் சினந்து நம்மை அதன்கண் அமிழ்த்தித் தாழ்விப்பன் அல்லன். ஆதலால், முழுமுதற் கடவுளான நம் ஐயனைச் சேருங் கருத்தோடு அவன் அருள்வடிவிற்கு அடையாளங்களாகக் கல்லிலுஞ் செம்பிலும் அமைத்த திருவுருவங்களை வணங்கி வருதல் சிறிதுங் குற்றமாக மாட்டா தென்க. திருக்கோயிலிலுள்ள திருவுருவங்கள் இறைவனை யறிதற்கு வைத்த குறிகளே யல்லாமல் வேறு அல்ல. இவ்வுண்மை,

> "குறிகளும் அடையாளமுங் கோயிலும்
> நெறிகளும் அவன் நின்றதோர் நேர்மையும்
> அறிய ஆயிரம் ஆரணம் ஓதினும்
> பொறியிலீர் மனம் என்கொல் புகாததே."

என்னுந் திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருமொழிக்கண் நன்கு விளக்கப்பட்டமை காண்க.

இனி, முழுமுதற் கடவுளாகிய நம் சிவபெருமானை யன்றி, வேறு நம்போன்ற சிற்றுயிர்களின் வடிவங்களைக் கல்லிலுஞ் செம்பிலுஞ் செய்து வைத்துக்கொண்டு அவற்றை வணங்குதலே பெரிதுங் குற்றமாவதாம். மாரி கூளி எசக்கி கறுப்பண்ணன் மதுரைவீரன் முதலிய ஆவிகளெல்லாம் நம்போற் குற்றமுடைய சிற்றுயிர்களாதலின் அவற்றைத்

துணையாகக் கொள்வது, ஒரு குருடன் மற்றொரு குருடனைத் துணைகூட்டிச் சென்று இருவரும் பள்ளத்தில் வீழ்வதற்கே ஒப்பாம். விவிலிய நூலிலுங் கடவுளுக்கு மாறான உருவங்களை வணங்குதல் ஆகாதென்று சொல்லப்பட்டதேயல்லாமற், கடவுளின் திருவுருவத்தை வழிபடுதல் வழுவென்று கூறப்பட்டதில்லை. ஈசாவாசியோப நிடதத்தின் ஒன்பதாவது மந்திரமும் ''அறியாமையொடு கூடிய சிற்றுயிரின் வடிங்களை வணங்குபவர்கள் இருள்நிறைந்த நிரயத்திற்குச் செல்கின்றார்கள்.'' என்று இங்ஙனமே கூறுகின்றது. ஆகையால், முழு முதற் பழம்பொருளின் உண்மை அருள்வடிவாய் அம்மையப்பராய் நின்ற திருவுருவத்தையும், அம் முதற்பொருளின் பேர் அருள் விளக்கத்திற்கு இடமாய் மேலோராற் பண்டைக்காலந் தொட்டு வணங்கப்பட்டு வரும் பிள்ளையார் முருகப்பிரான் முதலானோர் திருவுருவங்களையும், இவர்களின் அருள்வழிப்பட்ட அடியார் திருவுருவங்களையும் அன்றி வேறு எவற்றையும் வணங்குதல் சிறிதும் ஆகாது என்று கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்.

இங்ஙனம் மிகவும் புனிதம் உடையதாய் விளங்குந் திருக்கோயிலினையும், அதனுள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் அருள் அடையாளங்களையுஞ் சிவமென்றே நினைத்து உள்ளங் கரைந்துருகி வணங்கவே, கன்றை நினைந்த புனிற்றாப்போல இறைவன் அக் குறிகளில் விளங்கி யிருந்து அவர்க்கு அருள்வழங்குவன். இதற்குத்,

''திருக்கோயில் உள்ளிருக்குந் திருமேனி தன்னைச,
சிவனெனவே தேறினர்க்குச்சிவன் உறைவன் ஆங்கே''

என்னுந் திருப்பாட்டே சான்றாகும்.

பகலவன் ஒளியில் எங்கும் உள்ள நெருப்பானது காந்தக் கண்ணாடியில் விளங்கித் தோன்றினாற் போல, எங்குமுள்ள இறைவன் அன்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி இத் திருக்கோயிலின் திருவுருவத்தின் கண்ணும் விளங்கித் தோன்றினான் என்று உண்மையாக எண்ணி வழிபடுவார்க்கு அவன் அங்கு முனைத்துத் தோன்றி

அருள்புரிதல் திண்ணம். ஆனால், நம்மனோரிற் பலர் தாம் கோயிலுக்குச்சென்று கடவுளை வணங்குவதாக வெளியே பெருமைபேசிக் கொண்டாலும், உண்மையில் அவர்கள் அவ்விடத்தைக் கோயிலாகவும் அதனுள்ளிருக்குந் திருவுருவத்தைக் கடவுளின் அருளுருவ அடையாளமாகவும் நினைந்து நடக்கின்றார்களென்று நம்மால் நம்பக்கூட வில்லை. ஏனென்றால், அவர்கள் கோயிலின் உட்சென்றால் அடக்க ஒடுக்கமும், ஐயன் திருவடியில் நினைவும் வையாமல், வீண் கதையும் வம்பு வழக்குகளும் மணச்சடங்கு பிணச்சடங்குப்பேச்சுகளுந் தமக்கு முன் உபசாரஞ் செய்யவில்லையென்னும் வீம்புப்பேச்சும் பேசுபவராய் ஒருவரோடொருவர் சிரித்துப் பகடி பண்ணுதலிலும், அன்பர்கள் அருவருக்கத்தக்க இன்னும் பல வீணானவை களைச் செய்வதிலும் உள்ளத்தை வைத்துப் பெருங் குற்றங்களை மூட்டை மூட்டையாகத் தொகுத்து வைக்கின்றார்கள்.

அந்தோ! உலகத்திலே அழிந்து போகுஞ் செல்வப்பொருள் சிறிது உடையவர்களைக் கண்டாலும் அவர்கள் முன்னிலையிற் கைகட்டி வாய் புதைத்துச் செல்லும் மாந்தர்கள், அளவிறந்த உலகங்களையும் அவ் வுலகங்களில் உள்ள அளவற்ற பொருள்களையும் உடைய எல்லாம்வல்ல தலைவனான நம் ஆண்டவன் முன்னிலையிற் செல்லுங்கால் எவ்வளவு அடக்க ஒடுக்கமும் அன்பும் பணிவும் உடையராக இருத்தல்வேண்டும்! தம் தலைவராகிய கடவுள் இத் திருக்கோயிலினுள் எழுந்தருளி யிருக்கின்றாரென்று அவர்கள் உண்மையாகவே நினைந்திருந்தால் ஆ! இப்படியெல்லாஞ் செய்வார்களா! இதற்கு முன்னெல்லாம் இவர்கள் இங்ஙனம் அறியாமையாற் குற்றமாக நடந்தாலும், இனியேனுஞ் செருக்கற்று அடக்கமும் அன்பும் பணிவும் பூண்டு, ஐயன் முன்னிலையில் நெஞ்சம் நெக்கு நெக்கு உருகக் கண்ணீருங் கம்பலையும் உடையராய் அவன் புகழ்பாடி அவனது திருவருட் பெருஞ் செல்வத்தைப் பெற்றுப் பிழைத்திடுவாராக!

4. சிறுதேவதைகட்கு உயிர்ப்பலி யிடலாமா?

"எவ்வுயிரும்என் உயிர்போல் எண்ணி இரங்கவும்நின்
தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே."

– தாயுமான சுவாமி.

கல்வியறிவும் நல்லோர் சேர்க்கையும் இரக்கமான நெஞ்சமும் இல்லாமையால், நிரம்பவுந் தாழ்ந்த நிலைமையிலுள்ள மாந்தர்கள் தாம் தாம் தமது குலதெய்வமாகக் கும்பிட்டுவருங் காளி பிடாரி மாரி குரங்குணி எசக்கி கறுப்பண்ணன் மதுரைவீரன் முதலான சிறுதெய்வங்களுக்கு அளவிறந்த ஆடு கோழி எருமை முதலான குற்றமற்ற உயிர்களை வெட்டிப் பலி இடுகின்றார்கள். தாழ்ந்த நிலைமையில் உள்ள மக்கள் பலரும் இங்ஙனஞ் செய்து வருதலைப் பார்த்துப், 'பன்றியொடு கூடிய கன்றுஞ்' செயல் மாறுபட்ட பான்மைபோற் சைவ வேளாளர் சிலரும் பார்ப்பனர் சிலரும் இச் சிறு தெய்வங்களை வணங்கப் புகுந்து இவர்களும் மேற்சொன்ன ஏழை உயிர்களின் கழுத்தை அறுத்து அவற்றைப் பலி ஊட்டுகின்றார்கள்.

உயிர்க்கொலையாகிய புலைத்தொழிலைச் செய்யுந் தாழ்ந்த வகுப்பாரைப் போலவே உயர்ந்த வகுப்பாருஞ் செய்யத் தலைப்பட்டால் உயர்ந்தோர் இவர் தாழ்ந்தோர் இவர் என்று எங்ஙனம் பகுத்துச் சொல்லக்கூடும்? உயர்ந்தோருந் தாழ்ந்தோராய் மாற உலகம் எங்குந் தீவினையாகிய இருள் அன்றோ பரவும்! மக்களிற் பலர் தாழ்ந்தோர் ஆனதும் சிலர் உயர்ந்தோர் ஆனதும் அவரவர் இயற்கையினாலுஞ் செய்கையினாலும் அறிவினாலுமே என்பது எல்லார்க்கும் எல்லா நூலுக்கும் உடன்பாடாம். தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த திருவள்ளுவரும் இதனாலன்றோ,

"பார்ப்பான், பிறப்பொழுக்கங் குன்றக்கெடும்"

என்றும்,

"பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்"

என்றும்,

"மேலிருந்தும் மேல்அல்லார் மேலல்லர் கீழிருந்துங்
கீழ்அல்லார் கீழ்அல் லவர்".

என்றும் அருளிச்செய்தனர்?

இழிந்த தன்மைகளும் இழிந்த செய்கைகளும் உலகிற் கணக்கற்றனவாய்ப் பெருகி இருப்பினும் இவை எல்லாவற்றுள்ளும் மிகக் கொடியவை இரக்கம் அற்ற வன்னெஞ்சமுங் கொலைத்தொழிலுமே யாகும். உயிர்களைக் கொலைசெய்தலும் அவற்றின் ஊனைத் தின்னுதலுமாகிய புலைத்தொழில் எல்லாத் தீவினைத் தொழிலிலுங் கடைப்பட்ட தென்னும் உண்மை,

"நன்றாகும் ஆக்கம் பெரிதெனினுஞ் சான்றோர்க்குக்
கொன்றாகும் ஆக்கங் கடை"

என்னுந் தமிழ்வேதமான குறளினாலும்,

"உயிர்களைக் கொல்லச் சொன்னவன், கொன்றவன், ஊனை அறுக்கிறவன், அதனை விற்கிறவன், அதனை வாங்குகிறவன், அதனைச் சமைக்கிறவன், பரிமாறுகிறவன், தின்கிறவன் என்னும் அவர்கள் அனைவருங் கொலைகாரர்களென்று சொல்லப்படுகிறார்கள்" என்னும் வடமொழி மனுமிருதியினாலுந் தெளியப்படும்.

இவ்வளவு இழிந்ததாக இருத்தலினாலேதான் உயிர்க்கொலை செய்பவர்களும் அதற்கு ஏதுவாய் இருப்பவர்களும் இழிகுலத்தவ ரென்றும், அப் புலைத்தொழிலை விட்டுச் சைவவொழுக்கம் பூண்டவர்கள் உயர்குலத்தவரென்றும் வகுக்கப்படுவா ராயினர். கொலையாகிய தீவினைக் கடலைத் தாண்டி அருளொழுக்கமாகிய நல்வினைக் கரை மேல்ஏறின மேற்குலத்தவர்கள் கொல்லா அறத்தின் மேன்மையை

எடுத்துச் சொல்லுதலாகிய படகைக் கொண்டு சென்று அத் தீவினைக் கடலிற் கிடந்து தத்தளிக்கும் மற்றைத் தாழ்ந்த குலத்தாரை எடுத்து உயர்த்திக் கரைசேர்த்தலே புகழும் அறமும் ஆகும். கொலையையும் புலால்தின்னுதலையும் ஒருவன் அறவே ஒழித்துவிடுவனாயின், அதனால் எத்தனையோ ஆடு மாடுகள் கோழி குருவிகள் மான்கள் மீன்கள் உயிர்பிழைக்கு மல்லவோ? இங்ஙனமே ஒவ்வொருவராய்ப் புலைத்தொழிலைப் பலரும் நீக்க நீக்க எண்ணிறந்த உயிர்களுந் தத்தம் உடம்புகளில் நிலைபெற்று நின்று இனிது உயிர்வாழும் அல்லவோ?

நம்முடைய உயிர்வாழ்க்கை நமக்கு இனிதாய் இருத்தல் போலவே எல்லா உயிர்களுக்குந் தத்தம் உயிர்வாழ்க்கை இனிதா யிருக்கின்றது. எல்லா அறங்களினும் மேலதாய் விளங்குங் கொல்லா அறத்தைக் கைப்பற்றி ஒழுகும் நல்வினை வாய்ந்து அதனைப் பிறர்க்கு அறிவுறுத்தும் நிலையிலுள்ள சைவரும் பார்ப்பனருந் தமதுயர்வைமறந்து, தாமும் ஆடு மாடு கோழி வெட்டிப் பலியிடுந் தீவினைப் படுகுழியில் வீழ்ந்தால் இனி உலகத்தில் நல்லறம் நிலைக்குமோ சொல்லுங்கள்! கொல்லா அறத்திற்கு ஒரு பாதுகாவலாய் அமைந்த மேற்குலத்தவரே அதனை அழித்தால் அதனிலும் பெருந் தீவினை வேறுண்டோ? 'வேலியே பயிரைத் தின்றால் விளைவதெப்படி?'

இனி, இச் சிற்றுயிர்களை நம்பொருட்டுக் கொல்லாமற் சிறு தெய்வங்களின் பொருட்டுக் கொல்விக்கின்றோ மாதலால் அது தீவினையாகமாட்டாதெனின், அது பொருந்தாது. பிடாரி குரங்குணி எசக்கி மதுரைவீரன் முதலானவை யாவை? தாம் உயிரோடிருந்த காலங்களிற் பல வகையான கொடுஞ் செயல்களைச் செய்து அவற்றிற்காக அரசனாலும் பிறராலும் ஒறுக்கப்பட்டுக் காலம் முதிரா முன்னரே இறந்தொழிந்த மக்களின் பேய்வடிவங்களேயாகும்; இவை தாம் செய்த தீவினையால் இந்த நிலவுடம்பை விட்டுப் பேய்

உடம்பிற் புகுந்து இருள் உலகத்தில் அலைந்து திரிகின்றன; தாம் செய்த தீவினை பேய் உடம்பில் தாம் அடையுங் கொடிய நிரயத் துன்பத்தால் தீர்ந்தவுடன், முழுமுதற் கடவுளின் திருவருளாணையால் மறுபடியும் அவை மக்களுடம்பிற் பிறக்கும். அறிவில்லா மாந்தர்கள் வணங்கிவருஞ் சில்லறைத் தெய்வங்களிற் பல இப்போது மக்களாய்ப் பிறந்திருக்குமாதலால், அவைகள் இவர்களாற் செய்யப்படும் நேர்த்திக் கடனை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டாதனவாய் இருக்கின்றன. 'இப்போது இத் தெய்வத்தின் ஆட்டம் இங்கே ஒய்ந்துபோயிற்று' என்று அவற்றை வணங்குவோர் சிலகாற் சொல்லுஞ் சொற்களே இதற்குச்சான்றாம்.

மக்களாய் இருந்தபோது கொலை களவு காமங் கட்குடி முதலான தீவினைகளைச் செய்து சடுதியில் இறந்து கடவுளின் ஆணையாற் பேய் வடிவங்களாய் அலைந்து திரியும் அவ் ஆவிகளை வணங்குதலே குற்றமாகும். ஏனென்றாற் கொலைகாரர்களொடு பழக்கஞ் செய்பவன் அக் கொலைஞராலுங், கள்வரொடு நேசஞ்செய்பவன் அக் கள்வர் கூட்டத்தாலும், வேசிக் கள்வரொடு சேர்க்கை யுள்ளவன் அவ் வேசிக் கள்வராலுங், கட்குடியரொடு சேர்ந்தவன் அக் கட்குடியராலுஞ் சூழப்பட்டுப் பெரிதுந் துன்புறுதல்போல, இத்தீய பேய் வடிவங்களைத் தெய்வங்களாக வணங்குவோரும் இவ் ஆவிகளால் எந்நேரமுஞ் சூழப்பட்டு அவற்றால் மிகவுந் துன்புறுத்தப் படுவார்கள். கொலை முதலான தீவினைகளைச் செய்வோர் நல்லோரை அணுகாமல் அஞ்சி விலகிப்போதல் போல, எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளான சிவத்தை வழிபடும் நல்லோரைக்கண்டு இக் கொடும்பேய்கள் அஞ்சி விலகி ஓடும். இவ் இயல்புகளெல்லாம் யாம் எழுதிய **'மரணத்தின்பின் மனிதர்நிலை'** என்னும் நூலில் விரிவாக எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றேம்; அவை எல்லாம் இங்கு விரிப்பதற்கு இடம் இல்லாமையால் அதிற்கண்டுகொள்க.

நம்போன்ற சிற்றுயிர்களிற் சேர்ந்த இப்பேய்களையும் மற்றெல்லா உயிர்களையும் ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லது சிவம் ஒன்றேயாம். தீவினைகளைச் செய்து பிறப்பிலும் இறப்பிலுங் கிடந்து சுழன்று வருந்தும் பேய்கள் எதனையும் ஆக்கவேனும் அழிக்கவேனுஞ் சிறிதும் வல்லன அல்ல. இத்தகைய பேய்களைத் தெய்வங்களாக வணங்குவது எதுபோலிருக்கின்ற தென்றால், ஓர் அரசன்கீழ் இருந்து வாழும் குடிகள் தம் அரசனை வணங்காமல் அவ்வரசனால் ஒறுக்கப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட் டிருக்குங் குற்றவாளிகளை அவ்வரசனாகக் கருதி வணங்குதலையே ஒத்திருக்கின்றது. ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லவனான இறைவனாற் படைக்கப்பட்டு அவ்விறைவனுக்குப் பிள்ளைகளாய் உள்ள எல்லா உயிர்களுள்ளும், மக்களென்னும் உயிர்கள் மற்ற ஏழையுயிர்களான ஆடு மாடு கோழி பன்றி முதலியவற்றை வெட்டி அவற்றிற்குப் பலியிடுவது எதனை ஒத்திருக்கின்றதென்றால், ஓர் அரசனுக்குரிய குடிமக்களிற் சிலர் தம்மினும் வலிகுறைந்த மற்றவர் சிலருடைய கைப் பொருள்களைப் பறித்துக் கொண்டு போய் அக் குற்றவாளிகளுக்குக் கொடுத்து அவர்களை அரசராகக் கருதி வணங்குவதையே ஒத்திருக்கின்றது. தன்னால் ஒறுக்கப்பட்ட குற்றவாளிகளை இங்ஙனம் வணங்குபவர் இன்னார் என்று தெரிந்த அளவானே, அரசன் அவர்களைக் கொடுந் துன்பத்திற்கு உள்ளாக்குவதுபோல, இறைவனுந் தன்னால் ஒறுக்கப்பட்ட பேய்களுக்குத் தான் படைத்த உயிர்களைக் கொன்று பலியூட்டும் அறிவில்லா மாந்தரைக் கூற்றுவனைக்கொண்டு மிகவுங் கடுமையாகத் துன்புறுத்துவன் என்பது திண்ணம்.

சிறு தெய்வங்களுக்கு உயிர்களைக்கொன்று பலியிடுவோர் இம்மையிலே தம் பிள்ளைகளைப் பறிகொடுத்து வருந்துவர்; தாமும் நச்சுக்காய்ச்சல், அம்மை, தொழுநோய், கக்கற்கழிச்சல் பொருட்கேடு முதலான துன்பங்களுக்கு ஆளாகிப் பதைபதைப்பர்; மறுமையிலுங்,

"கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை
வல்லிடி காரர் வரிகயிற் றாற்கட்டிச்
செல்லிடு நீரென்று தீவாய் நரகிடை
நில்லிடு மென்று நிறுத்துவர் தாமே"

என்றும்,

"கொன்றி லாரைக் கொலச்சொல்லிக் கூறினார்
தின்றிலாரைத் தினச்சொல்லித் தெண்டித்தார்
பன்றியாய்ப் படியிற்பிறந் தேழ்நரகு
ஒன்றுவார் அரன் ஆணையி துண்மையே"

என்றுந் திருமூலமுனிவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வண்ணங் கூற்றுவன் தமரால் அனல் நிறைந்த நிரயத்திலும் மற்ற எழுவகை நிரயங்களிலும் அழுத்தப்பட்டு மிக நொந்து திரும்பவும் இந்நிலவுலகத்திற் பிறக்குங்காற் பன்றியாய்ப் பிறந்து நைவார்கள்.

எல்லா வுயிர்களையும் படைக்கும் இறைவன் ஒருவனே அவற்றின் கால எல்லை அறிந்து அவற்றை அழித்தற்கும் உரியவன் அன்றி, மற்றமக்கள் தம்போன்ற உயிர்களான பேய்வடிவங்களின் பொருட்டு வாய்அற்ற ஏழை உயிர்களின் கழுத்தை வெட்டிப் பலியூட்டுதல் மன்னிக்கப்படாத பெருங் குற்றமுந் தீவினையுமாய் முடியும் என்று அறிந்து கொள்ளுங்கள்! முழுமுதற் பொருளான சிவபெருமானை நேரே வணங்கும் நல்வினையும் நல்லறிவும் இல்லாதவர்கள் காளி கூளி எசக்கி கறுப்பண்ணன் மதுரைவீரன் முதலான சில்லறை வடிவங்களை வணங்கினாலும் அவற்றிற்கு ஆடு கோழி மாடு முதலிய உயிர்களைப் பலியிடாமல் வணங்குதலே செயல்வேண்டும்; அங்ஙனம் இன்றி அவற்றைப் பலியிட்டால், அவ் வுயிர்ப்பலிக் கடனை அவைகள் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டா. ஏனெனில், நிலவுலகத்தில் தாம் செய்த தீவினைகளுக்காக இறைவனால் ஒறுக்கப்பட்டு முன்னமே அலறித் திரியும் அப் பேய்கள் மாந்தர்கள் அறியாமையாற் செய்யும் உயிர்ப்பலியை ஏற்றுக்

கொள்ளுமாயின், இறைவன் படைத்த உயிர்களை மக்கள் கொலைசெய்யுந் தீவினைக்கு ஏதுவாய் இருந்தமைபற்றி அப் பேய்களை நம் பெருமான் இன்னுங் கடுமையாகத் துன்புறுத்துவன்.

ஆனதுபற்றி மக்கள் உயிர்ப்பலி இடுங் காலங்களில் எல்லாம் அப் பேய்கள் இறைவன்து ஒறுப்புக்கு மிக நடு நடுங்கி அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அப்பால் விலகி ஒடிப்போகும். அதனால் அத் தீவினைக்கு அவைகள் ஆளாவதில்லை; அவற்றைச் செய்யும் மாந்தர்களே அத்தீவினைக்கு முற்றும் உரியவராகின்றார்கள். அப்பேய்கள் மக்கள்மேல் ஏறிநின்று ஆடிய சில நேரங்களில் யாம் அவற்றின் நேரேயிருந்து கேட்டபோது அவை தமக்கு உயிர்ப்பலி ஆகாதென்றே கூறின. பொய்யாக மருள்கொண்டு ஆடும் பொல்லாத மாந்தர்களே உயிர்ப்பலியிட வேண்டும் என்று சொல்லிப் பழிக்குந் தீவினைக்கும் ஆளாகி இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலுஞ் சிவபெருமானால் ஒறுக்கப்படுகின்றார்கள். ஆதலாற் சைவராய்ப் பிறந்த மேன்மக்களே, சிறு தெய்வ வணக்கத்தையும் உயிர்ப்பலியையும் அறவே விடுத்து, மற்றக் கீழ்மக்களும் அவற்றை விடும்படி செய்வித்துப் புகழையும் அறத்தையும் வளர்த்து எல்லாச் செல்வங்களோடும் பொலிந்து நம் முழுமுதற் சிவத்தின் திருவருளுக்கு உரியராய் வாழ்மின்கள்!

5. சீவகாருணியம்

"கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாமற் குத்திரங்கோள்களவு
கல்லாமற் கைதவரோ டிணங்காமற் கனவிலும்பொய்
சொல்லாமற் சொற்களைக் கேளாமற் றோகையர் மாயையிலே
செல்லாமற் செல்வந் தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே"

''சீவகாருணியம்'' என்பது இரண்டு சொற்களால் ஆகிய ஒரு சொற்றொடராகும். இதனைப் பிரித்தால் ஜீவ என்றுங் காருணியம் என்றும் இரண்டு சொற்கள் பெறப்படும். சீவர்கள் என்பன யாவையோவென்றால், தொட்டால் அறியும் ஓர் அறிவு மட்டும் உடைய புல் மரஞ் செடி கொடி முதலியனவுந், தொட்டால் அறிவதொடு நாவினாற் சுவைக்குஞ் சுவையுணர்வும் உடைய ஈரறிவு உயிர்களான நத்தை சங்கு கிளிஞ்சில் முதலியனவுந், தொட்டறிந்து நாவாற் சுவைத்தலொடு மூக்கால் நாற்றத்தை யுணரும் மூன்றறிவுயிர்களான கறையான் எறும்பு ஈசல் முதலியனவுந், தொடுதலுஞ் சுவைத்தலும் முகருதலும் என்னும் உணர்வுகளொடு கண்ணாற் காணும் அறிவுமுடைய நான்கறி வுயிர்களான நண்டுந் தும்பியும் வண்டுந் தேனீயும் முதலியனவுந், தொடுதல் சுவைத்தல் முகருதல் காணல் என்னும் நான்கு உணர்வுகளொடு காதாற் கேட்டுணரும் அறிவும் உடைய ஐந்தறி வுயிர்களான விலங்குகள் பறவைகள் காட்டு மிராண்டிகள் முதலியனவுந், தொடுதல் சுவைத்தல் முகருதல் காண்டல் கேட்டல் என்னும் ஐந்தறிவுகளொடு நல்லதிது தீயதிது என்று பகுத்துணரும் மனவுணர்வும் உடைய ஆறறிவுயிர்களான மக்களும் என்று சொல்லப்பட்ட இந்த ஆறுவகையில் அடங்கிய உயிர்கள் அத்தனையுஞ் சீவர்களென்றே சொல்லப்படும்.

இனிக், காருணியம் என்பது அருள் அல்லது இரக்கம் என்னும் பொருளைத் தருவதாகும். இவ்விரக்கம் என்னும் உயர்ந்த குணமானது இது நல்லது இது தீயது என்று பகுத்துக்காணும் உணர்ச்சிவாய்ந்த மக்களிடத்து மட்டுங்

காணப்படுகின்றதே யல்லாமல், மக்கள் அல்லாத மற்ற ஐந்து வகைப்பட்ட உயிர்களிடத்துங் காணப்படவில்லை. இவ் வைந்துவகை உயிர்களிற் சில பசியெடுத்த காலங்களி லெல்லாந் தம்மினுங் கீழ்ப்பட்ட உயிர்களைச் சிறிதும் இரக்கமின்றிக் கொன்று அவற்றின் உடம்பைச் சிதைத்துத் தின்னுகின்றன. ஆதலால், இரக்க குணம் மக்கள் அல்லாத மற்றைய உயிர்களிடத்தில் இல்லை என்பது இனிது விளங்கு கின்றதன்றோ?

இனி, இவ் விரக்க குண மென்பது எந்த உயிர்களிடத்து இல்லையோ அந்த உயிர்கள் எல்லாங் கொடிய வன்னெஞ்சமுங் கொலைத் தொழிலும் உடையனவாய் இருக்கின்றன. இரக்க குணம் எந்த உயிர்களிடத்து இருக்கின்றதோ அந்த உயிர்கள் இனிய மென்னெஞ்சமும் எல்லாரும் விரும்பத்தக்க இனிய செய்கையும் உடையனவாய் இருக்கின்றன. இந்தக் காரணத்தினாலேதான் இரக்க குணம் இல்லா உயிர்களின் தன்மை விலங்கின்றன்மை என்றும் இரக்க குணம் உள்ள உயிர்களின் தன்மை தெய்வத்தன்மை என்றும் வழங்கி வருகின்றோம். இனி, மக்களின் றன்மையோ இவ் விரண்டிற்கும் நடுவில் நிற்கும் இயல்பு வாய்ந்ததாய் இருக்கின்றது. பசிநோய் தீரும்பொருட்டுக் கொடிய வன்னெஞ்சம் உடையராய்ப் பிற உயிர்களிடத்துச் சிறிதும் இரக்கம் இன்றி அவற்றைக் கொலைசெய்து அவற்றின் ஊனைத் தின்பவர்கள் விலங்கின்றன்மையை அடைகின்றார்கள். தமக்குக் கடும்பசி உண்டான காலத்துந் தம்முயிர் போல் மன்னுயிரை எண்ணி அவற்றிற்குச் சிறிதுந் தீங்கு செய்யாமல் தமக்குக் கிடைத்த காய் கனி கீரை கிழங்கு பயறு முதலியவற்றை உணவாகக் கொண்டு எல்லா வுயிர்களிடத்தும் இரக்கம் வைத்து ஒழுகுபவர்கள் தெய்வத்தன்மை யுடையராகின்றார்கள். எல்லா உயிர்க ளிடத்தும் இரக்கமுடையவரான ஆண்டவனது பேரின்பத்தை நாம் நுகரவேண்டுமாயின் அவர்போல் அளவிறந்த இரக்க குணமாகிய தெய்வத்தன்மையை அடைதல் வேண்டும். எவர்கள் மென்மையான இனிய இரக்க குணம் உடையவராகின்றார்களோ அவர்களுக்கே எல்லாம்வல்ல கடவுள் அருள்புரிவன். இது,

"கல்லால்எறிந்துங் கைவில்லால் அடித்துங் கனிமதுரச்
சொல்லாற்றுதித்தும்நற் பச்சிலை தூவியுந் தொண்டரினம்
எல்லாம் பிழைத்தன அன்பற்ற நான் இனி ஏதுசெய்வேன்
கொல்லா விரதியர் நேர்நின்ற முக்கட் குருமணியே"

என்று அருட்பெருஞ் செல்வரான தாயுமான அடிகள் கூறியவாற்றானுந், திருவருட்செல்வரான இராமலிங்க அடிகள்,

"வன்புகலந் தறியாத மனத்தோர் தங்கள்
மனங்கலந்து மதிகலந்து வயங்காநின்ற
என்புகலந் தூன்கலந்து புலன்களோடும்
இந்திரிய மவைகலந்துள் இயங்குகின்ற
அன்புகலந் தறிவுகலந் துயிரைம் பூதம்
ஆன்மாவுங் கலந்துகலந் தண்ணித் தூறி
இன்புகலந் தருள்கலந்து துளும்பிப் பொங்கி
எழுங்கருணைப் பெருக்காறே இன்பத்தேவே"

என்னும் அருட்பாவினாற் கொலைக்குணமில்லாதவர்களின் உடம்பு உயிரெல்லாம் இறைவன் கலந்துநின்று பொலிகுவான் என்று கூறியவாற்றானும் நன்கு விளங்கும்.

இன்னும் பேரிரக்ககுணமான கொல்லாமை உடையவர்களுக்கு எல்லா நற்குணங்களுந் தாமே வந்து பொருந்து மெனவும், அவ் விரக்க குணம் இல்லாதவர்களுக்கு எல்லாத் தீய குணங்களும் மேன்மேற் கிளைத்தெழுந்து அவர்களைத் தனி விலங்குகளாக்கி விடுமெனவும் இனிது விளக்கும் பொருட்டே நம் தாயுமான அடிகள்,

"கொல்லாமைஎத்தனை குணக்கேட்டை நீக்கும்"

என்றும்,

"கொல்லா விரதம்ஒன்று கொண்டவரே நல்லோர்மற்,
றல்லாதார் யாரோ அறியேன் பராபரமே"

என்றும் அருளிச் செய்தனர்களாயிற் கொல்லா விரதமாகிய தெய்வத்தன்மையின் மேன்மையையுங் கொலைக்குணமாகிய விலங்கின்றன்மைன் தாழ்மையையும் யாம்விரித்துச் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ?

இங்ஙனமே இரக்கமற்ற கொடிய கொலைத் தொழிலையும் அதனால்வரும் புலால் உண்ணுதலையும் நாம் பழகி வருவோமாயின் இரக்கமற்ற கொடிய விலங்குகளாகிய புலி கரடி சிங்கம் முதலிய விலங்குகளின் இயல்பை நாம் அடைவதொடு நம்மைச் சேர்ந்தவர்களையும் அக்கொடிய தன்மையை அடையும்படி செய்துவிடுவோம். ஒரு குடும்பத்தில் ஒருவர் புலால் தின்று பழகுவராயின் அவரொடு சேர்ந்த அக் குடும்பத்தாரும் நண்பர்களும் அவரைப்போற் புலால் தின்று கெட்டுப்போவர். இது பற்றியே,

"கொலையிலான் உதவு மன்னங்
கூறிற்பே ரமுதமாகும்,
கொலையுளான் உதவும் அன்னங்
கூறிற்பேர் விடமதாகும்,
புலையர்தம் மனையில் உண்போன்
புலையனா மாறு போலக்,
கொலைஞர்தமனையில் உண்போன்
கொலைஞனே ஆவனன்றே"

என்னுந் திருமொழியும் எழுந்தது.

இனி, அன்புருவாயும் அருளுருவாயும் இரக்கவுருவாயும் விளங்காநின்ற நம் ஆண்டவன் தன்போல் அன்பும் அருளும் இரக்கமும் நிரம்பி யிருக்கின்ற உயிர்களிடத்து மட்டுமே குடிகொண்டு தோன்றுவான். இரக்கமில்லாமற் பல உயிர்களையுங் கொன்று தின்று வாழும் மக்களிடத்து அன்புவைத்து அருள்புரியான் என்பதும் வெளிப்படையாகும்.

நாம் நம் தாயின் கருப்பையிலே தங்கியிருந்த காலத்தும், நிலத்திற்பிறந்து வளர்ந்துவருகின்றகாலத்தும் நமக்கு வேண்டுவனவற்றை நாம் கேளாமலே தானே அறிந்து கொடுக்கும் ஆற்றலும், நம்மாற் சிறிதுஞ் செய்யலாகாத உடம்பின் அமைப்புகளை யெல்லாம் ஒவ்வொரு நொடியுந் தவறாமல் இழைத்துவரும் ஐயன் அருள்வலிமையும் இங்கு என்னென்று எழுதுவேம்!

நாடிழந்து காடுபோய்த் துன்புற்றபோதும், திரும்பி நாடடைந்து அரசியற்றி இன்புற்றபோதும் ஒன்றாய் இருந்தமை இன்னும் புகழப்படுகின்றதன்றோ? தன் சொற் கேளாத தமையன் சூரபன்மனைத் தான் விட்டுப் போகாது அவனொடு கூடவேயிருந்து உயிர்துறந்த அவன்றம்பி சிங்கமுகனது அரிய அன்பு இன்னும் பாராட்டப்படு கின்றதன்றோ? தன் றமையன் இராமனொடு கூடவே காடுபுகுந்து, அவன் உறங்குங் காலத்துந் தான் உறங்காமல் அவனுக்குப் பதினான்கு ஆண்டு பாதுகாவலனாய் நின்று, அவன்பொருட்டுப் பெரிதுந் துன்புற்ற அவன்றம்பி இலக்குமணனது அரிய அன்பு நேயம் இன்னும் உலகிற்கு ஒரு நல்லஎடுத்துக்காட்டாய் விளங்குகின்றதன்றோ? இங்ஙனமெல்லாந் தம் உடன்பிறந்தாரோடு ஒன்று கூடி வாழ்ந்தவர்க்கே, மற்றவர்களையுந் தம்மோடு உடன் பிறந்தவராகக்கருதிப் பேரன்புபாராட்டி, இறைவன் திருவருளைப் பெறும் பெருஞ்செல்வம் உண்டாம் என்க.

அ.5.

8. பெண்மக்கள் கடமை

"மங்கையர்க்குத் தனியரசி எங்கடெய்வம் வளவர்
திருக் குலக்கொழுந்து வளைக்கைமானி
செங்கமலத் திருமடந்தை கன்னிநாடாள் தென்னர்
குலப் பழிதீர்த்த தெய்வப்பாவை
எங்கள்பிரான் சண்பையர்கோன் அருளினாலேஇருந்
தமிழ்நா டுற்றஇடர் நீக்கித்தங்கள்
பொங்கொளிவெண்டிருநீறு பரப்பினாரைப் போற்று
வார் கழலெம்மாற் போற்றலாமே"

– சேக்கிழார்.

நீண்டகாலத்திற்கு முன்னரே மங்கையர்க்கரசி என்னும் ஒரு பெண்மணியிருந்தார். அவ்வம்மையார் சோழ அரசனின் புதல்வியாவர். பிறகு அவர் பாண்டிநாட்டுக்கு அரசனான கூன்பாண்டியனுக்கு மனைவியாகி மதுரைமாநகரின்கண் அமர்ந்திருந்தனர். அக் காலத்தில் நாத்திகச் சமணமதமானது எங்கும் பரவிக், கரிய முகிலானது பகலவனொளியை மறைப்பதுபோலச் சைவசமயத்தை மிகுதியாய் மறைத்து விட்டது. கூன் பாண்டியனும் அவன் குடிமக்களுஞ் சமணமுனிவர் சொற்களால் மயங்கி அவர்களுடைய சமயவலையிற் சிக்கிக் கொண்டார்கள். ஆனால், அப்பாண்டியன் மனைவியாரான மங்கையர்க்கரசியாரோ சைவசமய உண்மைகளைச் செவ்வையாகக் கற்றுணர்ந்திருந்தமையாற், சிவபெருமான் திருவடிகளில் நிலைபெயராத அன்புடையராய்ச், சமணசமய நாத்திக வலையில் அகப்படாமல் இருந்தனர். அதனோடு அவர் கற்பொழுக்கத்திலும் மிகச் சிறந்தவராய் இருந்ததனால், தங் கணவனான கூன்பாண்டியனிடத்தில் அருவருப்பில்லாத வராய், அவனை மீட்டுஞ் சைவசமயத்திற்குத் திருப்பித் தரும் படி சிவபெருமானை இடைவிடாது வேண்டிவந்தனர்.

அங்ஙனம் அவர்வேண்டிவரும் பொழுது, திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் என்னும் ஒரு சிறுமதலை, இறைவனும் இறைவியுமாய்த் தோன்றிக் கடவுள் தந்த ஞானப்பாலை உண்டு, மூன்றாம் ஆண்டிலேயே எல்லாம் உணர்ந்த ஞானாசிரியராய்ச், சிவபெருமான்மீது செந்தமிழ்த் திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டு திருமறைக்காட்டுக்கு (வேதாரணியத்திற்கு) வந்திருக்கிறார் என்பதைக் கேள்வியுற்றார். இதனைக் கேட்டவளவிலே அவ் அரசியார் அடங்காப் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்து, தம்மைப்போலவே சிவபெருமானிடத்து நீங்கா அன்புடையராய் விளங்கிய தம் அமைச்சரான குலச்சிறை என்பவரை அழைப்பித்து, அவர்க்குத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்தந் தெய்வத் தன்மைகளை விரித்துரைத்து, அவரை மதுரைமா நகருக்கு வருவிக்கும்படி கட்டளை யிட்டார். உடனே குலச்சிறையாருந் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்குத் திருமுகம் எழுதி அனுப்பி மதுரைமாநகருக்கு எழுந்தருளும்படி நிரம்பவும் வேண்ட, அதற்கிசைந்து பெருமானும் மதுரைக்கு வந்து அங்குள்ள சிவபிரான் திருக்கோயிலின்கண்ணே மங்கையர்க்கரசி யாரைக் கண்டு, அப் பெண்ணரசியின் அருங்குணச் செயல்களை மிகவும் பாராட்டி,

"மங்கையர்க்கரசி வளவர்கோன் பாவை வரி
வளைக்கை மடமானி
பங்கயச் செல்வி பாண்டிமாதேவி பணிசெய்து
நாடொறும் பரவப்
பொங்கழல் உருவன் பூதநாயகனால் வேதமும்
பொருள்களும் அருளி
அங்கயற்கண்ணி தன்னொடும் அமர்ந்த ஆல
வாய் ஆவதும் இதுவே"

என்று தமது மலர்வாய் திறந்த பாடியருளினார். இங்ஙனந் திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார் திருவாயாற் புகழ்ந்து பாடப்பெற்ற மங்கையர்க்கரசியாரின் ஒப்பற்ற சிறப்பினையே சேக்கிழார் அடிகள் தாம் அருளிச்செய்த

பெரியபுராணத்தின் கண்ணே மேற்காட்டிய செய்யுளிற் பெரிதும் வியந்து பேசி யிருக்கின்றார். இவ்வளவு உயர்குணச் சிறப்பு வாய்ந்த மங்கையர்க்கரசியார் தோன்றிய பெண்வகுப்பிலே பிறப்பதற்கு அருந்தவஞ் செய்த பெண்மக்கள் எல்லாரும் அந்த அரசியாரைப் போலவே, அறிவுடைய மேன்மக்களாற் புகழ்ந்து பாராட்டப்படும்படி உயர்ந்த நல்வழியிலே நடக்க வேண்டுவது அவர்கட்கு இன்றியமையாத கடமையாகும்.

இனி, உயர்ந்த நல்வழியிலே நடக்கு மிடத்தும், அவரவர் தன்மைக்குப் பொருத்தமான வகையாய் நடந்து கொள்ளல் வேண்டும். பெண்மக்கள் தம்முடைய தன்மைக்குத் தகுந்த வழியிலும், ஆண்மக்கள் தம்முடைய இயல்புக்கு ஏற்ற வழியிலும் பகுத்தறிந்து ஒழுகுதலே சிறந்ததாகும். பெண்மையென்பது எல்லாராலும் விரும்பத்தக்க ஓர் அமைதியான தன்மை யென்றும், ஆண்மை என்பது பிறரை ஆளுந்தன்மை யென்றும் பொருள்படுதலாற், பெண்மக்கள் எல்லாரும் இயற்கையிலேயே அமைதிக் குணம் உடையராவ ரென்பது தெளிவாக விளங்குகின்றது. ஆண்மக்கள் ஆளுந்தன்மை யுடையவர்களாய் இருத்தலால், எதனையும் முற்பட்டுச் சென்று செய்யுங் கிளர்ச்சி மிக்கவர்களாய் இருக்கின்றனர்; பெண் மக்களோ அங்ஙனம் எதனையும் விரைந்து செய்யாது ஆழமாக நினைந்துபார்த்து அமைதியுடன் செய்துமுடிப்பவரா யிருக்கின்றனர். விரைந்து செய்யுங் கிளர்ச்சியினால் ஆண்மக்கள் ஒரோவொருகாற் பிழை செய்தலுங் கூடும்; அமைதியாக ஆழ்ந்து செய்யும் இயற்கையாற் பெண்மக்கள் பிழைபடுதற்கு இடமே இல்லை. ஆண்மக்களைக் காட்டிலும் எத்தனையோ மடங்கு சிறந்ததான அமைதித் தன்மையைப் பெற்றும், அதனைப் பயன்படுத்தித் திருத்தமாக நடவாவிட்டாற் பெண்மக்கள் பெருங் குற்றத்திற்கு ஆளாவர். கையிற் பொருள் இல்லாதவன் அறஞ்செய்யாவிட்டால் அகனை ஒரு குற்றமாகச்சொல்ல

மாட்டார்கள். கையிற் பொருளுடையவன் அறஞ்செய்யானாயின் அதனை ஒரு பெருங்குற்றமாகவே நினைந்து எல்லாரும் அவனை இகழ்ந்துபேசுவர். அதுபோலவே, அமைதிக்குணம் என்னும் ஒப்பற்ற பெருஞ் செல்வத்தைப் பெற்றும், அதனை நல்வழியிற் பயன்படுத்தாத பெண் மக்கள் உலகத்தாரால் நிரம்பவும் பழிக்கப்படுவார்கள். அமைதிக் குணத்தை விட்டவர்கள் வடிவத்தாற் பெண் மக்களைப் போல் இருந்தாலும், அவர்கள் கொடுங்குணமுடைய ஆண்மக்களினுங் கீழ்ப்பட்டவர் ஆவர். வடிவத்தால் மட்டும் பெண்கள்போற் றோன்றிக் குணத்தால் மிக இழிந்தவர்களாய் இருப்பவர்களையே **பட்டினத்துப் பிள்ளையார், தாயுமான அடிகள்** முதலான ஞானிகளெல்லாரும் மிகவும் இழித்துப் பாடியிருக்கின்றார்கள். ஆதலால், இயற்கையாகவே தமக்கு வாய்த்த அமைதிக் குணத்தை மேன்மேல் வளரச்செய்து வருதலே பெண் பிறவியெடுத்த நல்லார்க்குச் சிறந்த முறையாகும்.

இனி, அமைதிக் குணத்தை மேன்மேல் வளரச் செய்யும் வழிதான் யாதென்றால், மனமுஞ் சொல்லுஞ் செயலும் அமைதியாக நடைபெறும்படி பழகுவதேயாகும். நிறைந்த செல்வத்தை எப்படியாவது பெற்று, உயர்ந்த பட்டாடைகளும் விலையுயர்ந்த மணிக்கலன்களும் அணிந்து, நாவிற்கு இனிய பண்டங்களை முப்பொழுதும் விலாப்புடைக்கத் தின்று, யாரும் நிகர்இன்றி மாடமாளிகைகளில் யாம் வாழல் வேண்டும், பிறர் எப்படியானாலும் எமக்கு ஆகவேண்டுவதென்ன, என்று இப்படியெல்லாம் வீணான எண்ணங்களை எண்ணாமல், தமது விருப்பத்தை அடக்கல் வேண்டும். நுகரப்படுகின்ற பொருள்கள்மேல் மட்டுக்கு அடங்காமற் செல்லும் அவாவைச் சுருக்குதலே பெண்பாலார்க்குப் பெருஞ் சிறப்பாகும் என்பதனை உணர்த்துதற்கன்றோ தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த ஔவையாரும் ''உண்டி சுருக்குதல் பெண்டிர்க்கு அழகு'' என்று அருளிச் செய்திருக்கின்றனர்?

இவ்வுண்மை தெரியாதவர்கள் உணவைக் குறைத்துச் சாப்பிடுதலே பெண்மக்களுக்கு அழகாகும் என்று கூறுவார்கள்; அது பொருந்தாது; உடம்புக்கு வேண்டுமளவு உணவு கொடாவிட்டால் உடம்பு வலிவுகுன்றி நோய்க்கு இரையாகும்; பெரும்பாலும் பெண்மக்கள் தாம் துய்க்கும் பொருள்களிற் கிடைத்த மட்டில் மன அமைதி பெறாமற், பின்னும் பின்னும் அவற்றைப் பெறுதற்கும் நுகர்தற்கும் அளவுகடந்த விருப்பம் உடையவர்களாய் இருத்தலாலும், அவ் விருப்பத்தால் தம்மைப் பெற்றார்க்குந் தம்மொடு பிறந்தார்க்குந் தம்மைக் கொண்டார்க்கும் அளவிறந்த துன்பத்தையுங் கவலையையும் வருவித்தலாலும், அவர்கள் அவ் விருப்பத்தைச் சுருக்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டு மென்பதே ஒளவைப்பிராட்டியார் கருத்தாகும். ஆகவே, 'ஆற்றிற் கிடந்து புரண்டாலும் ஒட்டும் மணலே ஒட்டும்' என்றபழமொழிப்படி, இறைவன் அன்று அமைத்துவிட்டபடி யல்லாமல் யாருந் தாம் விரும்புகிறபடி யெல்லாந் துய்த்தல் இயலாது. இதனாலன்றோ,

> "வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி
> தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தல் அரிது"

என்று திருவள்ளுவ நாயனாரும்,

> "எண்ணியொரு கருமம்யார்க்குஞ் செய்யொண்ணாது
> புண்ணியம் வந்தெய்து போதல்லாற் - கண்ணிலான்
> மாங்காய் விழஎறிந்த மாத்திரைக் கோல்ஒக்குமே
> ஆங்காலம் ஆகு மவர்க்கு"

என்று ஒளவையாரும் அருளிச்செய்தனர்? ஆதலால், தமது கையிற் கிடைத்தது காணிப்பொன் ஆனாலும், அதனைக் கோடியாக நினைந்து மனவமைதி பெறுதலே பெண்மக்கள் தம்மைத் தூய்மையாக வைத்துக் கொள்வதற்குச் சிறந்த வழியாகும்.

இனி, நுகர்ச்சிக்குரிய பொருள்களை ஏராளமாக வைத்திருக்கும் மாதர்கள், தம்மை அவ்வளவு செல்வ வாழ்க்கையிற் பிறப்பித்த இறைவனது பேரருட்டிறத்தை நினைந்து நினைந்து உருகுவதோடு, அச் செல்வத் திரள்களை மிகவும் பாடுபட்டுத் தேடித் தொகுத்துவைத்த தம் முன்னோரையுந் தங் கணவரையும் நினைந்து நினைந்து அவரிடம் நன்றியுடையராய் அடங்கியொழுகுதல் வேண்டும். தமது இல்லத்திற்கு வரும் விருந்தினர் எத்திறத்தவராய் இருப்பினும், அவரைத் தாம் எவ்வளவு அன்புடன் ஓம்புதல் கூடுமோ அவ்வளவுக்கு அகம் மலர்ந்து முகம் மலர்ந்து வேளை தவறாமல் இனிய உணவு ஊட்டி இனியராய் நடத்தல்வேண்டும். தாம் ஒருவர் வீட்டுக்கு விருந்தாய்ச் சென்றால் அவ் வீட்டவர் தம்மை அன்புடன் ஓம்புதலால் தமக்குண்டாம் மகிழ்ச்சியையும், அவர் அங்ஙனம் ஓம்பாவிட்டால் தமக்குண்டாம் மனவருத்தத்தையும் எண்ணிப் பார்க்கும் மங்கைமார்க்கன்றோ விருந்தினரை ஓம்புதலின் சிறப்பு நன்கு விளங்கும்? அன்பில்லாமற் செய்யும் விருந்தோம்பல்கள் வந்தவர்க்கு எவ்வளவு துன்பத்தைத் தரும்! இதற்கு,

> **"மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து**
> **நோக்கக் குழையும் விருந்து"**

என்ற திருவள்ளுவர் திருக்குறளும்,

> **"காணக்கண் கூசுதே கையெடுக்க நாணுதே**
> **மாணொக்க வாய்திறக்க மாட்டாதே - வீணுக்கென்**
> **என்பெல்லாம் பற்றி எரிகின்ற தையையோ**
> **அன்பில்லாள் இட்ட அமுது"**

என்ற ஔவையார் திருப்பாட்டுமே சான்றாம்.

இன்னும், உண்ணச் சோறுஇன்றியும் உடுக்கக் கூறையின்றியும் வருந்திவந்த ஏழை எளியவர்களைக் கடுகடுத்துப் பேசித் துரத்தாமல், அவரை ஏற்கும் நிலையிலுந், தம்மை அவர்க்கு இடும் நிலையிலும் வைத்த ஐயன் செயலை எண்ணி எண்ணி அவர்க்கு நெஞ்சம் இரங்கி, அன்போடும்

இன்சொற் கூறிச் சோறுங் கூறையுங் கொடுப்பதுதான் பெண்மக்களுக்குத் தெய்வத்தன்மையை உண்டாக்கும். செல்வமானது நிலையில்லாமல் மாறி மாறி வருவதொன் றாகையாற், பொருளை இழந்தபிறகு 'அறஞ் செய்யாமற் போனோமே' என்று ஏமாறாமற், பொருள் உள்ளபோதே,

"ஆறிடு மேடும் மடுவும்போல் ஆம்செல்வம்
மாறிடும் ஏறிடும் மாநிலத்தீர் – சோறிடும்
தண்ணீரும் வாருந் தருமமே சார்பாக
உண்ணீர்மை வீறும் உயர்ந்து"

என்றபடி பல வகையிலும் ஈகையறங்களைத் தாமேசெய்தும், தம்மைச் சேர்ந்தவர் செய்வதற்கு உதவியாய் நின்றும் புண்ணியத்தைத் தமக்குத் துணையாகத் தேடிக்கொள்ளல் வேண்டும்.

இனிக், கல்வியில்லாதவர்கள் விலங்குகட்கு ஒப்பாவர் என்று தெய்வத்திருவள்ளுவர் கூறுதலாலும்,

"குஞ்சி அழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல – நெஞ்சத்து
நல்லம் யாம்என்னும் நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி யழகே யழகு"

என்ற நாலடியாரின்படி கல்வியில்லாதவர்க்கு உள்ள அழகும் ஒப்பனைகளுஞ் சிறப்பாக மாட்டா ஆதலாலும், ஆண்மக்களைப் போலவே பெண் மக்களும் இடைவிடாது கற்றுத், தமது அறிவை நிரம்பவுந் துலக்கிக்கொள்ளல் வேண்டும். கல்வி கற்கக் கற்க அறிவு ஆழமாய்ச் செல்லு மாதலால், அவர்கட்கு இயல்பாக உள்ள அமைதிக்குணமும் அதனால் மேலும்மேலும் பெருகும்; மிகவும் ஆழமான ஓர் யாறானது எவ்வளவு அமைதியாய்ச் செல்கின்றது! ஆழம்இல்லாத யாற்றின்நீர் சிலுசிலு வென்று எவ்வளவு விரைவாய் ஓடி வற்றிப் போகின்றது! ஆகவே, பெண்மக்கள் தமது அமைதிக் குணத்திற்கு மிகவும் இசைந்ததான கல்வியைக் கற்றலிற் சிறிதும் பராமுகமாய் இருத்தல் ஆகாது.

இங்ஙன மெல்லாந் தமது அமைதிக் குணத்தைப் பாதுகாத்து வளர்க்கும் மங்கையர்கள், அக் குணத்தை வெளியே புலப்படுத்துந் தம்முடைய வாய்ச்சொற்களை இனிதாக அமைந்த மெல்லிய குரலிற் பேசப் பழகல் வேண்டும். எத்தனை நல்லவர்களாய் இருந்தாலும், இனிமை இன்றிப் பரபரப்போடு உரக்கப்பேசுகிறவர்களைக் கண்டால் எவர்க்கும் அருவருப்பு உண்டாகின்றது. அமைதிக்கே உரியவர்களான பெண்பாலாரிடத்து இப்பொல்லாங்கு காணப்படுமாயின், அது பிறர்க்கு எவ்வளவு உவர்ப்பினைத்தோற்றுவிக்கும்!

"யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு"

என்னுந் திருவள்ளுவநாயனார் அருள் உரையை மாதர்கள் எப்போதுங் கருத்திற் பதியவைத்தல் வேண்டும்.

இனி, மாதர்கள் தமது அமைதிக் குணத்திற்குப் பொருத்தமாகத், தமது உடம்பின் செயல்களை அமைதிப் படுத்தி, நாணமும் அடக்கமும் உடையவர்களாக ஒழுகுதல் வேண்டும். தமது வருவாய்க்குத் தக்கபடி தூய ஆடை அணிகலன்கள் ஆரவாரமின்றி அணிந்து, குளித்தும் முழுகியுந் தூயராக நடத்தல் அவர் தமக்கு முதன்மையான கடமையாகும். இவற்றொடு கடவுளைத் தொழுதலும் அடியாரை ஏற்று அவர்க்குத் தொண்டு செய்தலும் நாடோறும் வழுவாமற் கடைப்பிடியாகச் செய்துவரல் வேண்டும். என்று இவ்வளவும் எல்லாப்பெண்மக்களுக்கும் உரிய கடமைகளில் முதன்மையாவனவாம் என்க.

9. பெற்றோன் கடமை

தாயானவள் பிள்ளைக்குச் செய்யவேண்டிய கடமை மற்ற எல்லாக் கடமைகளிலுஞ் சிறந்ததாக இருத்தலின் அதைப்பற்றி இங்கு வரைவது பெரிதும் பயன்றருவதாகும். மனைவி கணவனுக்குச் செய்யுங் கடமையிலும், மக்கள் பெற்றோர்க்குச் செய்யுங் கடமையிலும், உடன்பிறந்தார் உடன்பிறந்தார்க்குச் செய்யுங் கடமையிலும், நண்பர் நண்பர்க்குச் செய்யுங் கடமையிலுங், குடிகள் அரசர்க்குச் செய்யுங் கடமையிலுந், அரசர் குடிகட்குச் செய்யுங் கடமையிலுந், தாயானவள் தன் மக்கட்குச் செய்யுங் கடமையே மிக மேலானதொன்றாய் விளங்குகின்றது. ஏனென்றால், மனைவியாயுங், கணவனாயும், உடன்பிறந் தாராயும், நண்பராயுங், குடிகளாயும், அரசராயும் உள்ள எல்லாரும் முடிவாகத் தாயின் வயிற்றிற் பிறந்தவர்களே யாகையால், அவர்களெல்லாருந் தாயின் உதவியினாலேயே மேலான நிலைமைக்கு வரவேண்டியவர்களா யிருக்கின் றார்கள்.

குழந்தைகளாயிருந்த காலந் தொட்டே, தாயானவள் தன் மக்களை எந்த வகையில் வளர்த்து வருகின்றாளோ அந்த வகைக் கேற்றபடியே அவர்கள் வளர்ந்து நல்லவராகவாவது, தீயவராகவாவது நடப்பார்கள்; தாயானவள் நல்லறிவும், நல்லியல்பும், நல்லசெய்கையும் உடையளா யிருத்தலொடு, தன் மக்களுந் தன்னைப்போலவே ஆகல் வேண்டுமென்று அக்கறையோடு அவர்களை வளர்த்து வருவளாயின், அவர்கள் நல்லவராயே விளங்குவர். இவ்வாறன்றித், தாயானவள் தீயவளாயிருப்பளாயின் அவளால் வளர்க்கப்பட்ட பிள்ளைகளுந் தீயவர்களாயே நடப்ப ரென்பதை நாம் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ? கொழுமையான நல்ல நிலத்தில் முளைத்த பயிரையும், உரமற்ற உவர்நிலத்தில் தோன்றிய புற்பூண்டுகளையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்! நல்ல நிலத்தில் முளைத்த பயிர்

எவ்வளவு செழுமையாய் வளர்ந்து, நெல், கேழ்வரகு, சோளம் முதலான பொருள்களைத் தந்து எல்லார்க்கும் எவ்வளவு மிகுதியாய்ப் பயன்படுகின்றன! உவர்நிலத்திற் றோன்றிய புற்பூண்டுகளோ வற்றி வறண்டு விலங்கினங் களுக்கும் பயன்படாமற் போகின்றன. இதுபோலவே, நல்ல தாயினிடத்துந் தீய தாயினிடத்துந் தோன்றிய பிள்ளைகளும் இருப்பார்களென்று தெரிந்துகொள்ளல் வேண்டும்.

''தொட்டிற் பழக்கஞ் சுடுகாடுமட்டும்'' என்னும் பழமொழிப்படி நாம் சிறுபிள்ளைகளா யிருந்தபோது நம்மிடத்தில் உண்டான பழக்கம் நம் அறிவில் வேரூன்றி விடுதலால் அது நாம் வளருந்தோறுங் கூடவே வளர்ந்து நன்மையையாவது, தீமையையாவது தருகின்றது. ஆதலாற் பெரியவர்களான பிறகும், எல்லார்க்கும் நல்லவர்களாய்ப் பயன்பட்டு வாழ்தற்கு நாம் சிறுபொழுதிற் கைக்கொண்ட பழக்கமே முதன்மையானதா யிருக்கின்றது.

இனிச், சிறுபோதில் நமக்குவரும் பழக்கம் எங்கேயிருந்து வருகின்றதென்பதைச் சிறிது நினைத்துப் பாருங்கள்! நாம் குழந்தையாயிருந்த காலத்தில் நம்மைப்பெற்ற தந்தையொடு நெருங்கிப் பழகினோமோ? சிறிதும் இல்லையே. ஏனெனில், நம் தந்தையோ நம்மையும், நம் அன்னையையும், நம்மைச் சேர்ந்தவர்களையும் பாதுகாக்கும் பொருட்டுப் பகற்பொழு தெல்லாம் வெளியே சென்று உழைத்துவிட்டு, மாலைப் பொழுதில் வீட்டிற்கு வந்து அலுத்து இளைப்பாறப் போகின்றனர். நம்முடன் பிறந்தாரோ சிறியராயிருந்தால் நமக்கு எதுந் தெரிவிக்க மாட்டாரா யிருத்தலின் அவரால் நாம் அடையும் பயன் ஒன்றுமில்லை. அவர் பெரியரா யிருந்தாலோ கல்வி கற்கவும், பொருள் தேடவுங், கணவனொடு வாழவும் வெளியே போய்விடுகின்றனர். ஆதலால், அவராலும் நாம் அடைவதொன்றில்லை. மற்றுச், சுற்றத்தாரும் இடைக்கிடையே நம் வீட்டுக்கு வந்து போகின்றவர்களே யல்லாமல் நிலையாக நம்மோடிருந்து நம்மொடு நெருங்கிப் பழகுகின்றவர்க ளல்லாமையால் அவர்களாலும் நாம் பெறுவது ஒன்றுமில்லை. இவர்க

ளெல்லாம் இங்ஙனமாகப், பின்னை யார்தாம் நமது சிறுபருவத்தில் நம்மோடு உடன் பழகுவோர் என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவர் நம் தாய்மாரே ஆவரென்று உணரப்பெறுகின்றோம்.

நாம் ஏதும் அறியாச் சிறுகுழவியா யிருந்தபோது நம்மைச் சீராட்டிப் பாராட்டி வந்தவள் நம் அன்னையே யன்றோ? நாம் பசியால்வருந்தி வாய்திறந்து அழுதபோது நம் அருகே ஓடிவந்து நம்மை எடுத்து முத்தம் வைத்து உள்ளங்கசிந்து பாலூட்டினவள் நம் அன்னையேயன்றி வேறு பிறர் உண்டோ? நாம் சிறிது சிறிதாய் வளர்ந்து வரும்போது நமக்கு வேண்டிய பாலுஞ் சோறும் முதலான பொருள்களை நமக்குச் சுட்டிச்சுட்டிக் காட்டி அவற்றின் பெயர்களை நமக்குக் கற்றுக்கொடுத்து வந்த முதல் ஆசிரியனும் நம் அருமைத் தாயே யன்றோ? இடைக்கிடையே நாம் நோயால் வருந்திக்கிடந்த காலங்களிலெல்லாம் அதற்குத் தானும் உடன் வருந்திப் பகலென்றும் இரவென்றும் பாராது நம் அருகிருந்து நம் நோய் தீரும்பொருட்டு வேண்டும் உதவிகளை எல்லாங் கைம்மாறு கருதாது செய்துவந்த அருட் களஞ்சியம் போல்வாளும் நம் அன்னையே யன்றோ? இங்ஙனமெல்லாம் நம் உயிரோடும், நம் உடம்போடும், நம் நினைவோடும், நம் சொல்லோடும், நம் செயலோடும் உடன் கலந்து, உடன் பழகிவருந் தெய்வம் போல்வாள் நம் அன்னையாகவே இருத்தலின் அவளாலேதான் நாம் சீர்திருந்த வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம்.

இவ்வாறு நம்மை முழுதுஞ் சீர்திருத்த வேண்டிய நிலைமையிலுள்ள நம் அன்னையானவள் தான் தன் மக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளை முற்றும் அறிந்தவளாக இருக்க வேண்டுவது முதன்மையன்றோ? அறிவில்லாத தாய் தன் மக்களை எப்படி அறிவுடைய ராக்கக் கூடும்? விளக்கில்லாத இடத்தில் வெளிச்சம் உண்டாகுமா? பூவில்லாத இடத்தில் மணம் உண்டாகுமா? ஆதலால், தாயானவள் மிகுந்த அறிவுடையளாய் இருந்தால் மட்டுமே அவள் மக்களும் அறிவுடையரா யிருப்பர்.

இனித், தாய்மார்க்கு அறிவுதான் எப்படி வரக்கூடு மென்று எண்ணிப் பார்ப்போமாயிற், கற்றார் சொல்லும் அரிய பொருள்களை அடுத்தடுத்துக் கேட்பதனாலும், அவர் எழுதிய நூல்களை இடைவிடாது கற்று உணர்வதனாலுமே அவர் அறிவுடையராகக் கூடுமென்பது தெளிவாக விளங்கும்.

கல்வியறிவிலும், உயர்ந்த எண்ணங்களிலுமே எந்நேரமும் பழகின ஒரு தாய்க்கு நல்ல பிள்ளைகளே பிறக்கக்கூடு மல்லாமல், தீய பிள்ளைகள் பிறப்பதற்குச் சிறிதும் இடமேயில்லை. நாம் எவ்வகையான நினைவில் ஓயாமற் பழகிவருகின்றோமோ அதற்குத் தக்கபடியே நம் உடம்பிலுஞ், செய்கையிலும் பலவகையான அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன. வெடுவெடுப்பாகப் பேசும் ஒருவர் முகத்தையும், மிகவும் அமைதியாகப் பேசும் மற்றொருவர் முகத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்! சீற்றம் உள்ளவர் முகம் பார்ப்பவர்க்கு எவ்வளவு அச்சத்தைத் தருகின்றது! அமைதி யுள்ளவர் முகமோ எவ்வளவு கவர்ச்சியைத் தருகின்றது! உயர்ந்த அறிவுடையோர் செய்கை எல்லார்க்கும் இன்பத்தைத் தருதலும், அறிவில்லாதவர் செய்கை துன்பத்தைத் தருதலும் நாம்வழக்கமாய் அறிந்திருக் கின்றனமே. இப்படியாக நம்மறிவுக்கும், நினைவுக்கும் ஏற்றபடி நம் உடம்புஞ் செய்கையும் மாறுபடுவதைக் காணுங்கால், நாம் எவ்வளவு அமைதியும் எவ்வளவு அறிவும் உடையவர்களாக ஒழுகவேண்டுமென்பது நுங்களுக்கு விளங்காமற் போகாது. நாம் அழகுடையவர்களா யிருக்க வேண்டு மென்றும், நாம் நல்ல பிள்ளைகளைப் பெறல் வேண்டு மென்றும், அளவிறந்த ஆவல் உடையவர்களாயிருக் கின்றோம். ஆனால், அவ் ஆவலின்படியே பெறுவதற்கு, முன்னதாகச் செய்ய வேண்டும் ஏற்பாடுகளைச் செய்து வைக்கின்றோமா? சிறிதும் இல்லையே.

பசியெடுத்தபோது நல்ல உணவு உண்ணவேண்டு மென்று விரும்புகின்றவர்கள், பசி யெடுக்கும் முன்னமே அவ்வுணவைச் சமைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும் அன்றோ?

மழைபெய்தாற் பயிர்செய்துபிழைக்க வழிதேடுபவர்கள், மழை வருதற்கு முந்தியே நிலத்தைத் திருத்திப் பதப்படுத்த வேண்டாமா? அழகான அறிவும் அழகான தன்மையும் இல்லாதவர்க்கு அழகு எங்கேயிருந்து வந்துவிடும்? நல்லவரல்லாதவரும் அழகுடையராய் இருக்கக் காண்கின்றோமே என்றால், அவர்க்கு உள்ள வெளிஅழகு முதலிற் பார்ப்பவர்க்குச் சிறிது கவர்ச்சியை உண்டு பண்ணுமேனும், பிறகு அவரொடு கலந்து பழகுவார்க்கு, அவரிடத்துள்ள தீய தன்மை அருவருப்பை விளைவிக்குமாதலால் அது சிறிதும் அழகாகமாட்டாது. எட்டிப்பழம் பார்ப்பதற்கு எவ்வளவு அழகாயிருந்தாலும், அதனைச் சிறிது நாவிலிட்டால் அஃது எவ்வளவு அருவருப்பைத் தருகின்றது! ஆகவே, பார்ப்பதற்கும் பழகுதற்கும் இனிய அறிவும் இனிய இயற்கையும் உடையவர்களே உண்மையான அழகு உடையவர்களென்று அறிந்து கொள்ளுங்கள்!

நம் பெண்பாலாரில் எத்தனையோபெயர் அருவருக்கத்தக்க அறியாமையுந் தீயதன்மையுந் தீயசெய்கையும் உடையராயிருந்தும், இவற்றைத் திருத்திக் கொள்ளச் சிறிதேனும் முயற்சி செய்யாமல் உயர்ந்த ஆடை அணிகலன்கள் அணிந்து தம்முடம்பை மினுக்குவதில் மட்டுமே மிகுந்த கருத்துவைத்தவரா யிருக்கின்றார்கள். இதனால், நம்மவர்க்கு ஆடை அணிகலன்கள் வேண்டுமென்பதை நாம் மறுக்கவில்லை. என்றாலும், வெளியேயுள்ள உடம்பை அழகு செய்வது இரண்டாந்தரமாகவும், உள்ளேயுள்ள நம் அறிவையும் நினைவையும் அழகுசெய்வது முதற் றரமாகவும் வைத்துப் பழகிக்கொள்ளல் வேண்டும். ஒரு வீட்டின் முன்வாயிலைக் கூட்டி மெழுகிக் கோலமிட்டுப் பூச்சாத்தி விளக்கிட்டு அழகுபடுத்துவது போலவே, அவ் வீட்டின் உள்ளேயும் அங்ஙனமே துப்புரவு செய்துவைக்க வேண்டாமா? முன்வாயில் மட்டும் அழகாயிருக்கும்படி ஒப்பனை செய்துவைத்து உள்ளேசென்று பார்த்தாற் குப்பையுங் கூளமும் முடைநாற்றமும் இருளும் மலிந்துகிடக்க

விட்டிருப்பது எவ்வளவு அருவருப்பை உண்டாக்குவதாகும்! இதுபோலவே நாம் நமதுடம்பை எவ்வளவுதான் ஒப்பனைசெய்து அழகுபடுத்தினாலும், நமது உள்ளத்தையும் அங்ஙனமே அறிவினாலும் நல் நினைவினாலும் அழகுபடுத்தி விளங்கச் செய்யாவிட்டால் அது சிறிதாயினும் பயன்படமாட்டாது. நாம் பெறும் பிள்ளைகளும் உயர்ந்தவ ராகமாட்டார்கள்.

உலகத்தில் மிகச் சிறந்து விளங்கிய மேன்மக்களைப் பெற்ற தாய்மார்க ளெல்லாரும் அறிவாலும் நாகரிகத்தாலுஞ் சிறப்புற்றிருந்தார்க ளென்பதைப் பழைய வரலாறுகளில் நாம் படித்தறிந்திருக்கின்றோம். தாய் எத்தன்மையுடையளா யிருக்கின்றாளோ, அவள் பெற்ற மக்களும் அத்தன்மை யுடையவர்களாய்த் தோன்றுகின்றார்கள்; இதற்குத் "தாயைப்போற் பிள்ளை நூலைப்போற் சீலை," "தாயைத் தண்ணீர்த் துறையிற் பார்த்தாற் பெண்ணை வீட்டிலா போய்ப் பார்க்கவேண்டும்." என்னும் பழமொழிகளே சான்றாகும்.

தாயானவள் சூல்கொண்டவளா யிருக்கும்போது நினைத்த நினைவுகளும், எண்ணிய எண்ணங்களும், அவள் வயிற்றிலுள்ள பிள்ளையின் மூளையிற் பதிந்து அதனை உருவாக்குகின்றன என்று இக்காலத்தில் மனநூல்வல்ல அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து காட்டுகின்றார்கள். நமது நாட்டிற் பழைய கதையான பாரதத்திலும் இவ்வுண்மை நன்கு புலனாகின்றது. கண்ணபிரான் கருக்கொண்டிருந்த தன் தங்கைக்குப் பழையநாளில் இருந்த போர்வீரர்களின் அரிய ஆண்மைச் செயல்களை எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தாரென்றும், அவற்றைக் கேட்டு வந்த சுபத்திரை அவைகளை மிகவும் வியந்து தன்கருத்தை அவ்வாண்மைச் செயல்களிற் பதியவைத்தமையால் அவள் வயிற்றகத்துள்ள கருவில் அந்நினைவேறி நன்றாய்ப் பதியலாயிற்றென்றும், பிறகு அது பிள்ளையாய்ப் பிறந்து அவிமன்னியு என்னும்

பெயர் பெற்று அஞ்சா நெஞ்சுள்ள வீரனாய்க் கண்டாரெல்லாம் வாய்மேற் கைவைத்து வியக்கும்படி அருந்திறல் ஆண்மையொடு பெரும்போரியற்றிப் புகழ்பெற்று நிகரற்ற ஆண்மகனாய் விளங்கினதென்றும் அப் பாரதக்கதையில் நாம் படித்திருக்கின்றன மல்லமோ?

மேல் நாட்டில் நிகரற்ற போர்வீரனாய் விளங்கிய நெப்போலியன் என்னும் மன்னர் மன்னனைப்பற்றி நம்மவர்க்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கலாம். அவன் முதலில் மிகவும் ஏழைமையான ஒரு குடும்பத்திற் பிறந்து, பிறகு ஒருபடையிற் சிறிய சம்பளத்திற்குப் போர்வீரனாய் அமர்ந்து, பின்பு நாட் செல்லச் செல்லத் தனது அஞ்சா ஆண்மையினாலும் நுண்ணறிவினாலும் மேன்மேல் உயர்ந்து, சில ஆண்டுகளில் ஒரு படைக்குத் தலைவனாய் ஏற்படுத்தப்பட்டான். அதன்பின்பு அவன் அரசர் பலர்மேல் எதிர்ந்து சென்று, அவரையெல்லாம் பெரும்போரில் தோல்வி யடையச் செய்து, கடைசியாக இணையற்ற போர்வீரன் என்னும் பெயர் ஐரோப்பாக்கண்டம் முழுதும் விளங்க, அரசர்க்கு அரசனாய்ப் புகழ்பெற்று நிலவினான். முதலில் ஏழைமையான நிலையிலிருந்த இம் மன்னவன் இத்தனை உயர்ந்த நிலைமைக்கு வரலானது எதனால் என்று அறிவுடையோர் சிலர் ஆராய்ந்துபார்க்க, அவனைஈன்ற அன்னையே அவன் அங்ஙனம் உயர்ந்தநிலைமை யடைதற்குக் காரணமாயினாள் என்பது புலப்படலாயிற்று. அவனை அவள் தனது வயிற்றிற் சூல்கொண்டிருந்தபோது, அவள் கற்றறிவுடையளா யிருந்தமையின் ஆண்மையிற் சிறந்த போர்வீரன் ஒருவனது வரலாற்றைப் படித்து மிகுந்த மனக்கிளர்ச்சி உடையளாய் இருந்தனளாம். தான்படித்த அவ்வரலாற்றிற் போந்த போர்வீரனுடைய ஆண்மைச் செயல்களையும் நுட்ப அறிவின் திறமைகளையும் அவள் அடிக்கடி நினைந்து மகிழ்ந்து வரவே, அவள் வயிற்றிலிருந்த கருவும் அவளுடைய உயர்ந்த எண்ணங்கள் ஏறப்பெற்று மிகுந்த கிளர்ச்சியோடும் வளர்வதாயிற்று. இவ்வாறு

கருவிலேயே தன் நினைவுகள் உருவேறப்பெற்றுப் பிறந்தமையாற், பிறகு அஃது இம்மாநிலத்தவரெல்லாம் வியக்கத்தக்க அரிய ஆண்மைச்செயல்களைப் புரிந்து மன்னர் மன்னனாய் விளங்கிற்று. இந்த இயல்பை உற்றுநோக்கும் நம் பெண்மணிகள் தாம் சூல்கொண் டிருக்குங் காலங்களில் எவ்வளவு நல்லநினைவும், எவ்வளவு நல்லஅறிவும், உடையவர்களாக இருக்கப் பழகிக்கொள்ளல் வேண்டும் என்பதை அறிவார்களாக!

கருக்கொண்டிருக்குங் காலத்திற் பிழைபட நடந்தால் அதனாற் பிள்ளைகள் சீர்கெட்டுப் போகின்றனர் என்பதற்கு உண்மையாக நடந்த சில நிகழ்ச்சிகளை இங்கு எடுத்துக் காட்டுவாம். ஒருகால் ஒரு பெண்மகள் தான் சூல்கொண்டிருந்த மூன்றாந்திங்களில் ஒரு கரடிக்குட்டியைப் பார்த்துப் பெருந்திகில் அடைந்தாள். பின்னர் அக்கரு பிள்ளையாய்ப் பிறந்து பதினான்கு ஆண்டு உயிரோடிருந்தது. அப்பிள்ளை உயிரோடிருந்த காலமெல்லாங் கரடிக்குரிய குண்முஞ்செய்கையும் உடையதாயிருந்தது.

மற்றொரு பெண்மகள் சூல்கொண் டிருந்தபோது ஒரு கிளிப்பிள்ளையினால் அச்சுறுத்தப்பட்டாள். பின்னர் அவள் பெற்ற பெண்குழந்தையானது கிளிப்பிள்ளையின் குரலுஞ் செயலும் உடையதாயிற்று.

மற்றொரு பெருமாட்டி தலை நசுங்கிப்போன ஓர் யாட்டுக்குட்டியைப் பார்த்து மனம்மருண்டாள். அவள் ஈன்ற மகவானது தலையின் இருபுறமும் நசுங்கி நெற்றி பிதுங்கி யிருந்தது. என்றாலும் அப் பிள்ளையின் அறிவு மட்டும் பழுதுபடாமல் விளங்கிற்றாம்.

சில ஆண்டுகளுக்குமுன், ஒருகால் ஒரு கையுடன் ஒரு பெண்பிள்ளை பிறந்தாள். அப் பிள்ளையைப் பலருங் காணும்படி கண்காட்சிசாலையிற் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். இரண்டு திங்களாகக் கருக்கொண்டிருந்த ஒரு பெருமாட்டி அப்பிள்ளையைப்பார்க்க மிகுதியும்

விரும்பினாள்; தன் விருப்பப்படியே அதனைப் போய்ப் பார்க்கையில், அவளுக்கு அது மிகவும் புதுமையாகத் தோன்றினமையால் அப்பிள்ளையின் வடிவத்தை அவள் நிரம்பவுங் கருத்தாய்ப் பார்த்துக்கொண் டிருந்தாள். அவள் நண்பர்கள் அவளை அதனினின்றுங் கட்டாயப்படுத்தித் தான் வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார்கள். பிறகு அப் பிள்ளையின் வேறுபட்ட வடிவம் அப் பெருமாட்டியின் உள்ளத்தில் மறக்கப்படாமற் பதியலாயிற்று. நாள் முழுதும் அதைப்பற்றியே பேசிவந்தாள், இரவிற் கனவிலும் அவ் வடிவத்தையே கண்டு வந்தாள். கடைசியாகத், தன் உள்ளத்திற் பதிந்த அவ் வடிவத்தைப்போலவே தனக்கும் பிள்ளை பிறக்குமென்னும் நினைவு அவளுக்கு உண்டாயிற்று. பின்னர்ப் பத்துத் திங்களுங் கழித்து அவளுக்குப் பிள்ளை பிறந்தது; அப் பிள்ளையோ ஐயோ! ஒரு காலோடும் ஒரு கையோடுங் கூடிய வேறுபட்ட வடிவம் வாய்ந்ததாய் இருந்தது!

இவ்வாறே சூல்கொண் டிருக்குங் காலங்களில் தாயானவள் எண்ணிய எண்ணங்களும் நினைந்த நினைவுகளும் அவள் வயிற்றகத்தே உள்ள கருவில் எளிதாகப் பதிந்துவிடுகின்றன. பெரும்பாலும் நம் பெண்மக்கள் வீண்பேச்சுகளையும் வீணான எண்ணங் களையும் எந்நேரமுங் கையாளுகின்றவர்களாய் இருத்தலால் இவர்களுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகளும் இவர்களோ டொத்த பயனற்ற தீய தன்மை உடையவர்க ளாகவும் அறியாமை உடையவர்களாவும் இருக்கின்றார்கள்! பிள்ளைகளுக்குந் தந்தையின் இயற்கை சிறிதாகவுந் தாயின் இயற்கை பெரிதாகவும் பதிவது மேலெடுத்துக் காட்டிய நிகழ்ச்சிகளாற் செவ்வையாகப் புலப்படுதலால், தாய்மார் சூல்கொண் டிருக்குங் காலங்களில் தீய நினைவேனுந் தீய சொல்லேனுந் தீய செயலேனுந் தம்மிடத்துண்டாவதற்குச் சிறிதும் இடந்தர லாகாது.

இனிக், கருக்கொண் டிருக்கும்போது நல்நினைவும் நற்சொல்லும் நற்செயலும் உண்டாவதற்குச், சிறுபொழுது முதற்கொண்டே அந் நல்வழிகளிற் பழகும் பழக்கம் இன்றியமையாததாய் இருத்தலிற், பெண்மக்கள் ஒவ்வொருவருந் தம் இளந்தைக்காலந்தொட்டே தக்கவர்களை அணுகிச் சிறந்த நூல்களைக் கற்றறிந்து தம்மறிவை வளர்த்துக்கொள்வதொடு, பயன்படாத சொல்லும் பயன்படாத செயலுந் தம்மிடத்தில் உண்டாகாதபடி நிரம்பவுங் கருத்தாய் நடந்துகொள்ளுதலும் வேண்டும். பெண்மக்களுக்குள்ளே வீணானவர்களுடன் பழகும் பழக்கத்தின் வழியே அவர்களுக்கு உள்ள வீணான தன்மைகள் எல்லாந் தமக்கும் படியுமாதலால், அவர்களுடன் கலந்து பழகாதபடி தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்வதும் உயர்ந்த நிலைமையினையும் உயர்ந்த புதல்வர்களையும் பெறவிரும்பும் பெண் மக்களுக்கு இன்றியமையாத கடமையாகும். சிறுபோது முதற் பழகும் பழக்கம் நல்லதாயிருந்தால், அப் பழக்கத்திற்கு ஏற்றபடி மங்கையர் தாம் கருக்கொண்டிருக்குங் காலங்களில் நல்நினைவும் நற்சொல்லும் நற்செயலுமுடையராவர்; சிறுபோதிற் பழகிய பழக்கந் தீயதா யிருந்தால் அதற்கு இசையவே அவர் கருக்கொண்டிருக்குங் காலங்களிலுந் தீய நினைவுந் தீய சொல்லுந் தீய செயலும் உடையர் ஆவர்.

சிறுபொழுதில் உண்டான பழக்கத்தைப் பிறகு இடையிலே மாற்றிக்கொள்வது எளிதிலே முடிவதன்று. இதைப்பற்றி முதலிலேயுஞ் சிறிது பேசியிருக்கின்றேம். முள் நிறைந்துள்ள உடை கருவேல் முதலான மரங்களை, அவை சிறு செடிகளாய் இருக்கும்போதே களைந்தெறிவது எளிதிலே முடியும்; அங்ஙனம் அப்போது களையப்படாமல் விடப்பட்டால், அவை பருத்து வளர்ந்து பின்னர் எளிதிலே அகற்றப்படாதனவாய் இருந்து துன்பத்தைத் தரும்

அல்லவோ? இதுபோலவே, சிறுபோதில் தீயபழக்கம் ஏறவிட்டாற், கருக்கொண்டிருக்குங் காலத்தில் அதனை எவ்வளவுதான் நீக்க முயன்றாலும் அது நீங்காதாய்வந்து தாயையும் பிள்ளையையும் ஒருங்கேகெடுத்து விடுமென்று திண்ணமாய் உணரல் வேண்டும். மற்று, ஒரு தோட்டத்திற் சிறு செடிகளாய் வைத்துப் பயிராக்கிய தென்னை மா பலா வாழை முதலியன காலஞ் செல்லச் செல்ல மிகப் பெரியனவாய் வளர்ந்து, மிகத் தித்திக்கும் பழங்க்ளைத்தந்து உண்பார்க்கு உடம்பையும் வளர்த்து இன்பத்தையும் விளைத்தல்போலச், சிறுபொழுதிலே தாய்மார்க்கு உண்டான நற்பழக்கமானது அவர் கருக்கொண்டிருக்குங் காலத்தும் அவரைத் தூயராய் வைத்து, அவர் ஈனும் மக்களையும் பெறுதற்கரிய அழியாச் செல்வங்களாக்கிப் பேரின்பத்தை விளைவிக்கு மென்பதனை நாம் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ!

ஆக, இவ்வரும்பேருண்மையை நம்மிற் பெரும்பாலார் உணராமையினா லன்றோ தாம் கருக்கொண்டிருக்கும் போது பிழைபட நடந்து அதனால் தீய பிள்ளைகளைப் பெற்றுத் தம் வாழ்நாள் முழுதுந் தாமுந் துன்புற்றுப் பிறரையுந் துன்பத்திற்கு ஆளாக்குகின்றார்கள். ஆ! நம் பெண்மக்களின் பேதைமைச் செயல் நினைக்குந்தோறும் நம் உள்ளத்தை நீராய் உருக்குகின்றதே! நம் பெண்மக்களைப் பாதுகாத்துவரும் ஆண்மக்களாயினும் இவைகளை யெல்லாம் எண்ணிப்பார்த்து அவர்களைச் சீர்திருத்துகின்றார்களா வென்றாற், பெரும்பாலும் ஆண்மக்களுங் கல்வியறிவு இல்லாதவர்களாகவே யிருத்தலால் அவர்களும் அது செய்யமாட்டாதவர்களாகவே இருக்கின்றனர். இங்ஙனம் ஆண்பாலார் பெண்பாலார் இருவரும் அறியாமை என்னும் இருளிற் குடியிருப்பவர்களானால் நாமும் நம் மக்களும் முன்னேறுவ தெப்படி! சொல்லுங்கள் அறிஞர்களே!

இனியேனும் இங்ஙனம் பராமுகமாயிராமல் ஆண்பெண் என்னும் இருதிறத்தாரும் உயர்ந்த நூல்களைக் கற்றுங், கற்றறிவுடையோர் சொல்லும் பொருள்களைக் கேட்டும், அவற்றின்படி நடந்து நல்லமக்களைப் பெறுதற்கும், பெற்ற மக்களைச் சீர்திருத்தி வளர்த்தற்கும் நிரம்பவும் முயற்சிசெய்தல் வேண்டும். எல்லாம் ஊழ்வினையால் ஆகும் என்றும், அவரவர் ஊழ்வினைக்குத் தக்கபடிதான் நல்ல பிள்ளைகளோ தீய பிள்ளைகளோ பிறப்பரல்லது நம்மாலாவது ஒன்றுமில்லையென்றுஞ் சொல்லிச் சோம்பேறிகளாய் வாழ்நாளை வீழ்நாளாக் கழிப்பது பெரிய பொல்லாங்கினைத் தரும். ஊழ்வினையால் வந்த நோயை நம் செயலால் நல்ல மருந்துண்டு தீர்த்துக்கொள்வது போலப் பழவினையால் நமக்கு நேர்ந்த துன்பங்களையுஞ் சிவபெருமானை எண்ணி முயன்று நாம் தீர்த்துக் கொள்ளல்வேண்டும். மார்க்கண்டேயர் தமக்கு ஏற்பட்ட பதினாறு ஆண்டைச் சிவபெருமான் திருவருட்டுணையால் என்றும் பதினாறாக ஆக்கிக்கொள்ளவில்லையா?

ஆதலால், நாமுந் தீய நினைவுகளையுந் தீய செயல்களையும் விட்டு முழுமுதற் கடவுளான சிவபெருமானை இடைவிடாது தொழுது கொண்டும், எல்லாஉயிர்களிடத்தும் அன்பும் இரக்கமும் உடையராய் நடந்தும், அறிவுடையோர் நூல்களை இடைவிடாது கற்றும், அவர் பொன் மொழிகளைக் கேட்டுந், தூய நினைவுந் தூய சொல்லுந் தூய செயலும் உள்ளவர்களாய் ஒழுகி வருவோமாயின், உலகத்தாரால் நன்கு மதிக்கப்படும் நல்ல பிள்ளைகள் நமக்குப் பிறப்பார்களென்பது திண்ணம். ‘பிள்ளைகள் நல்லவராதற்குந், தீயவராதற்கும் நம் தாய்மார்களே முதன்மையான வழிகாட்டிகளாயிருத்தலால், அவர்கள் இக் கடமையின் பொருட்டாகவாவது நல்லறிவுடையவர்களாய் நடக்க மிகவும் பழகிக்கொள்ளல் வேண்டும். தாய்மார் மிகவுந் துன்புற்றுப் பிள்ளைப் பெறுதலும், பெற்றபிள்ளை பலவகைநோய்களுக்கு

இரையாகி மடிதலும், அங்ஙனம் மடியாது தப்பித் தவறிப் பிழைத்த பிள்ளைகளுந் தீயராய்ப் போதலும் எல்லாந் தாய்மார்களின் அறியாமையினாலுந் தீய செய்கைகளாலுஞ் சோம்பலாலும் விளையுந் துன்பங்களேயல்லது வேறு இல்லையென்று என் அருமைத் தாய்மார்களே! நீங்கள் திண்ணமாய் நம்புங்கள்! நம் அருமைத் தாய்மார்கள் மட்டுங் கற்றறிவுடையவர்களாகவுங், நல்லன்பும் நல்லெண்ணமும் உடையவர்களாகவும் இருந்தால் இத் துன்பங்கள் தலைக்காட்டுமா? எல்லாரும் நல்லறிவுடையராகவும் எல்லாரும் நல்லன்பும் நல்லெண்ணமும் நற்செய்கையும் உடையராகவும் விளங்க, இந்நிலவுலகந் தேவர்கள் உறையும் வானுலகமே யாகி, இந் நிலவாழ்க்கை தேவர்கள் வாழும் இன்பவாழ்க்கையே யாகி, எல்லாம் இன்பமேயாய், எல்லாம் அன்பேயாய், எல்லாம் அருளேயாய் விளங்குமென்று உறுதியாய் நம்புங்கள்! நம் மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய இப் பெருங் கடமையை நாம் வழுவாது செய்துவருவோமாயின், எல்லாம்வல்ல சிவபெருமான் நமக்கு அருள் புரிவது திண்ணமென்றும் உறுதியாய் நம்புங்கள்! ஓம் சிவம்.

10. சிறுவர்க்குரிய நாட்கடன்கள்

சிறுவர்கள் எல்லாருங், காலையிற் கிழக்கே வெயில் வெளிச்சந் தோன்றும்போது உறக்கம் நீங்கி எழுதல் வேண்டும். தூக்கம் என்னும் இருளில் அறிவு இழந்து புதைந்துகிடந்த உயிர்களெல்லாம் அவ் விருளினின்றும் மீண்டெழுந்து அறிவு வெளிச்சம் பெறுதற்கு, அப்போது வெளியே தோன்றும் வெயில் வெளிச்சமே உதவியும் அடையாளமுமாய் இருக்கின்றது. ஆதலாற், காலைப் பொழுதில் ஒரு நொடியும் வீண்போகாமல் அந்நேரத்திற் படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருக்கும் பழக்கத்தைச் சிறு பருவத்திலேயே பழகிக்கொள்ளுதல் முதன்மையானது.

பள்ளிக்கூடத்திற் பயிலுஞ் சிறுவர் சிலர் இரவின் பிற்பகுதியில் நான்கு மணிக்கெல்லாந் துயில் நீங்கியெழுந்து தம்முடைய பாடங்களை விடியும்மட்டும் ஓதி, அதன்பிற் கதிரவன் தோன்றும் விடியற்காலையில் மறுபடியும் உறங்குகின்றனர். மற்றுஞ் சிலர், அங்ஙனம் உறங்காமல் தமக்குரிய முயற்சிகளைச் செய்யப் புகுகின்றனர். இவ்வாறு செய்வது பிசகு. கதிரவன் மேல்பால் மறைந்த மாலைக் காலத்தில்மட்டும் ஒன்பது மணி வரையில் இளஞ்சிறார்கள் தம்முடைய பாடங்களை விளக்கு வெளிச்சத்தில் ஓதலாமேயன்றி, இராக்காலத்தின் பிற்பகுதியில் உறக்கம் நீங்கி அங்ஙனம் ஓதுவது ஆகாது. ஏனென்றால், நூல் ஓதும் மாணாக்கர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் இரவின் பிற்பகுதியிலேதான் அயர்ந்த துாக்கம் நிகழ்கின்றது; அப்போது தான் அவர்களுடைய மூளையானது இனிதாக ஆறுதலுற்றிருக்கின்றது. மக்கள் மட்டுமேயன்றி எல்லாச் சிற்றுயிர்களும் அந்நேரத்தில் இனிய துயிலில் அமர்ந்திருக்கின்றன.

கதிரவன் எழுதற்கு முற்பட்டதாகிய அவ் வைகறைப் பொழுதில் வீசுங் குளிர்ந்த மெல்லிய காற்றானது, அத்துயிலுக்கு இனியதாய், எல்லா உயிர்கட்கும் பெரியதோர்

ஆறுதலைத் தருகின்றது. அவ்வளவு அமைதிக்கு ஏற்ற அந்நேரத்திற் கண்விழித்திருந்து நூல் ஓதுவதும் வேறு முயற்சிகளைச் செய்வதும் மூளையின் வலிவைக் குறைத்து உடம்பின் நலத்தையுஞ் சிதைக்கும். விடியும்முன் விழித்திருந்து நூல் ஓதிய மாணாக்கர்க்குத் தலைவலியும் மயக்கமுங் காய்ச்சலும் வயிற்றுளைச்சலும் அடுத்தடுத்து வருதலையாம் பலகாற் கண்டிருக்கின்றேம். அதுவேயுமன்றிப், பாரிசுமா நகரத்திலுள்ள ஆசிரியர்கள், தம் மாணாக்கர்களை விடிய இரண்டொரு மணிநேரத்திற்கு முன்னமே படுக்கையினின்று எழச்செய்து நூல் ஓதப் புரிந்துவந்த காலங்களிலெல்லாம், அவர்கள் பகற்பொழுது முழுதுந் தூக்கமயக்கம் உடையராயுஞ் சுருசுருப்பு இல்லாதவராயும் இருந்தன ரென்றும், அங்ஙனஞ்செய்யாது விடியும் வரையில் அவர்கள் அயர்ந்து தூங்குமாறுவிடுத்து, விடிந்தபின் அவர்கள் தாமாகவே யெழுந்து தத்தங் கடமைகளைச் செய்யுமாறு ஒழுங்கு செய்தபிறகே அவர்கள் தெளிந்த அறிவுஞ் சுருசுருப்புமுடையராய் ஒழுகினரென்றுந் தெரிவித்திருக் கின்றனர். ஆகவே, பகலவன் கிழக்கே தோன்றுங்காலை ஆறுமணிக்கெல்லாஞ் சிறுவர்கள் தாமாகவே உறக்கம் நீங்கியெழுதலே நன்றென்று உணர்ந்துகொள்க.

அங்ஙனந் துயில்நீங்கி எழும்போதே ஒளிவடிவான கடவுளை நினைந்து வணங்குக. கடவுளை நினைந்து உருகிய பெரியோர்கள் அக் கடவுள்மேற் பாடிய இரண்டொரு பாடல்களை மெல்லிய இனிய குரலிற் பாடி அவரை வணங்குதல் மிக நன்று. தன்னினுஞ் சிறந்த, தன்னைப் படைத்த ஆண்டவனது அருளொளியை இவ்வாறு காலையில் தன் அறிவு மலருங்காலத்திலேயே நன்றியுடன் நினைந்து குழையும் நெஞ்சுடைய ஒருவனுக்கு அந்நாள் முழுதும் அவன் அகத்தும் புறத்தும் அருள் மணங் கமழ்ந்துகொண்டிருக்கும். அவனது அறிவு துலக்கமாய் இருக்கும். அவன் எந்த நன்முயற்சியிற் புகுந்தாலும் அது செவ்வனே நிறைவேறும். அவனைக் காண்பவர்கள் எல்லாரும் அவன்மீது அன்புடையராவர்.

இவ்வாறு கடவுளைத் தொழுதபின் குளிர்ந்த நீர் கொண்டு கண்களைக் கழுவித் துடைத்துவிட்டுக் கண்ணாடியில் தன் முகத்தையும், அதன்பின் இரவிவன்மரை யொத்த சிறந்த ஓவிய ஆசிரியர் வரைந்த அழகிய ஓவிய உருவங்களையும் உற்று நோக்கி மகிழ்க. உள்ளமானது வேறு நினைவுகளாற் கலக்குறாது தெளிவாயிருக்கும் விடியற் காலையிலே இங்ஙனம் அழகிய உருவங்களைப் பார்த்து வருஞ்சிறார் நாளேற நாளேற அழகிய உருவும் விழுமிய அறிவுஞ் செழுவிய செயலும் உடையராகுவர்.

அதன்பிற் கட்டாயமாகச் செய்தற்குரியது வயிற்றிலுள்ள மலச்சக்கையை வெளிப்படுத்துவதேயாகும். சிறுவர் சிலர் பலர் காலையில் இதனைச் செய்யாமல் ஓதுதல் எழுதுதல் முதலான முயற்சிகளைச் செய்துவிட்டு, அதன் பின் மலங்கழிக்கச் செல்கின்றனர். விடியற்காலையிலேயே வெளிப்படவேண்டிய சக்கை வெளிப்படாமற் குடருக்குள் இருக்குமாயின், அது கருகிக் குடரைப் புண்படுத்துவதுடன், இரத்தத்தையும் நஞ்சாக்கும். அதனால் மூலச்சூடுங் கண்ணெரிவும் மேனியெங்குஞ் சொறி சிரங்கும் ஒவ்வொருகால் வயிற்றுளைவும் உண்டாகும். ஆதலாற், காலையிற் செய்யவேண்டிய முதன் முயற்சி மலநீர் கழித்தலேயாம்.

நகரங்களில் உள்ள மாணாக்கர்கள் தம் வீட்டுக்குப் புறம்பே சென்று குடரைத் துப்புரவுசெய்தல் இயலாது. ஆனால், நகர்ப்புறங்களிலும் நாடுகளிலும் இருப்பவர்க்கோ அவ் வசதியுண்டு. ஆகையால், அத்தகையவர்கள் காலையில் ஒருகல் தொலைவுக்குக் குறையாமல் நடந்துசென்று, ஒதுக்கிடங்களிற் குடரைத் துப்புரவுசெய்து திரும்புக. இல்லங்களிற் கட்டுப்பட்டு நிற்கும் நச்சுக்காற்றையே எந்நேரமும் உள்ளிழுக்குஞ் சிறுவர்க்கு, இங்ஙனம் வெளியே செல்வதால் தூய காற்றை உட்கொள்ளுஞ் சிறந்த நன்மை உண்டாகின்றது. அதனொடு, கை கால் முதலிய உறுப்புகள் நன்கு அசைந்து உடம்புக்கும் வலிவையும் நலத்தையுந்

தருகின்றன. நகரங்களில் உறையுஞ் சிறாரும் இயன்றமட்டுங் காலைமாலை வேளைகளில் உலாவுதல் நடத்தல் ஓடல் குதித்தல் பந்தாடல் முதலிய உடற் பயிற்சிகளில், தமதுடல் நலத்திற்கும் ஒழிவு நேரத்திற்கும் வேண்டுமளவு கட்டாயம் பழகிவரல் வேண்டும்.

குடரைத் துப்புரவு செய்தபின், ஆலங்குச்சி வேலங்குச்சி நுணா இலை முதலியனகொண்டு பற்களை நன்றாகத் தூய்மை செய்க. இவை அகப்படாக்கால், வெள்ளிய பட்டுப்போன்ற தூய சாம்பலை வடிக்கட்டி வைத்துக் கொண்டு, அத் தூளையிட்டுப் பல் துலக்கலாம். அல்லது உப்பும் அடுப்புக்கரியுஞ் சேர்த்து அரைத்த பொடி கொண்டும் பல் தேய்க்கலாம். இவைகளைத் தவிரப், பலராற் செய்து விற்கப்படும் பற்பொடிகளைப் பயன் படுத்துதல் நன்றன்று.

அதற்குமேல், வெந்நீரிலாயினுந் தண்ணீரிலாயினும் நீராடுக. சீயக்காய்ப் பொடி கொண்டாவது, வெள்ளை ரோசாச் சவர்க்காரங்கொண்டாவது எண்ணெய்க் கசண்டையும் அழுக்கையுங் கழுவிவிடுக. தலைக்கு நெய்ப்பானது ஏதுந் தேய்த்து முழுகல்வேண்டினால், எள்நெய் தேங்காய் நெய் வாதுமைநெய் ஆவின்நெய் முதலியவற்றுள் எது நலந்தருவதாகக் காணப்படுகின்றதோ அதனைப் பயன்படுத்திக்கொள்க. நெய்முழுக்குச் செய்யும்போது வெந்நீரில் முழுகுதலே மிகச் சிறந்தது. நெய்முழுக்கு ஆடிய நாட்களில் நீர்க் கோவையினை விளைக்குங் குளிர்ந்த உணவுப் பண்டங்களை விலக்கிவிடுக; அங்ஙனமே அந் நாட்களில் மூளைக்கும் உடம்புக்கும் மிகுந்த உழைப்பினைத் தருதலும் நூல் ஓதும் மாணாக்கர்க்கு ஆகாது.

நீராடியபின் தோய்த்துலர்ந்த தூய ஆடைகளையே உடுத்துக. முன்நாட் கட்டியிருந்த ஆடையைப் பின்நாளில் உடுத்தல் சிறிதும் ஆகாது. உடம்பிலிருந்து வெளிப்படும் பல்லாயிரக்கணக்கான நச்சுப் பூச்சிகளும், ஊரிலுள்ளார் உடம்புகளிலிருந்துந் தெருப் புழுதி சாக்கடைக் குப்பை

களிலிருந்தும் வெளிப்படும் பல கோடிக்கணக்கான நச்சுப் புழுக்களும் முன்நாள் உடுத்த உடைகளில் ஒட்டியிருக்குமாதலால், அவைகளை அறவே விலக்கித் தூயவைகளையே உடுத்துக.

இவ்வாறு நீராடி வந்தபின்பு இறைவனைத் தொழுது, காலைவேளையில் எளிதாகச் செரிக்கத்தக்க நொய்ய உணவு எஃது இசைந்ததோ அதனை உட்கொள்க. ஆனாலுங், காப்பி தேயிலை கோக்கோ முதலிய பருகுநீரில் நோய்க்கு வித்தான புளிப்பு நஞ்சு உளது என்று அறிவிற்சிறந்தோர் ஆராய்ந்து உரைத்தலால், அவைகளை முற்றுமே விலக்கிவிடுதல் வேண்டும். அவற்றிற்கு மாறாகக், கொத்துமல்லி நன்னாரி வேர் ஏலக்காய் என்னும் மூன்றுங் கலந்து இடித்த தூளை நீரிலிட்டுக் காய்ச்சிக், காய்ச்சிய நீரை வடிக்கட்டி ஆவின் பாலும் பனங்கருப்பட்டியுஞ் சேர்த்துப் பருகுக. இது மிகவுங் குளிர்ச்சிசெய்வதாகக் காணப்பட்டாற், சுக்குத்தூளும் அவற்றோடு கலந்துகொள்ளலாம். இங்ஙனஞ் செய்து கொள்ள இயலாதவர்கள் ஆவின்பால் சேர்த்த பச்சரிசிக் கஞ்சி குடிப்பது நன்று. அதுவுஞ்செய்ய இயலாதவர்கள் பழையசோறு சிறிது உட்கொள்ளுதல் நன்று.

இவ்வளவும் ஒன்று அல்லது ஒன்றரைமணி நேரத்திற்குட் செய்து முடித்துக் கொள்ளலாம். காலையில் ஆறு மணிக்குத் துயில் நீங்கி யெழுந்த ஒரு சிறுவன் ஏழு அல்லது ஏழரை மணிக்கு மேற்கூறிய காலைக்கடன்களை ஒழுங்காகச் செய்து முடித்துக்கொண்டு, அதன்பிறகு தன் பாடங்களை ஓதத் துவங்கல்வேண்டும். பாடம் ஓதும்போது தன் கருத்தை வேறொன்றிலுஞ் செல்லவிடாமல், எந்தப் பாடத்தில் எந்தப்பொருள் சொல்லப்படுகின்றதோ அதில் தன் நினைவைப் பதித்தல்வேண்டும். நினைவைப் பலவிடங்களிற் சிதறவிட்டுக்கொண்டு, தவளைபோல் எவ்வளவு கூவிப் பயின்றாலும், பாடப்பொருள் மனத்திற் பதியமாட்டா. உரத்துக்கூவாமல் மெல்லிய குரலிலாவது, அன்றி வாய் திறவாமல் அமைதியாயிருந்தாவது பாடப்பொருளையுஞ் சொல்லையும் நினைவில் ஏற்றுதல்வேண்டும். அதனோடு ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் பொருள் செவ்வையாகத் தெரிந்து

கொண்டு பயிலுதல் முதன்மையானது. இதற்கு அகராதியைப் பக்கத்திலேயே வைத்துக்கொண்டு, சிறிதுஞ் சோம்பாது, தெரியாத சொற்பொருள்களை அதன்கட் பார்த்துப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்க. அன்றாடம் பாடத்தில் வரும் அருஞ்சொற் பொருள்களையும், முதன்மையாக நினைவில் வைக்க வேண்டிய பகுதிகளையும், பாடச் சுருக்கங்களையும் ஒரு குறிப்பேட்டில் அவ்வப்போது குறித்து வைத்துக் கொண்டு, அவைகளைப் பின்நாட்களில் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்து நினைவுக்குக் கொண்டுவருக.

கணக்குப்போடுதல், தேசப்படம் வரைதல், ஓவியம் எழுதல் முதலான பயிற்சிகளைச் செய்தற்கு நேரம் மிகுதியாய் வேண்டுமாதலால், முதலிலேயே இவைகளைத் துவங்கிவிடாமல், விரைந்து படிக்கக்கூடிய பாடங்களை முதலில் எடுத்துப் பயின்று, அதன்பின் இவைகளைச் செய்து பழகுக. அவ்வாறின்றி, முதலிற் கணக்குப்போடுதல் முதலான பயிற்சிகளைச் செய்து நேரத்தைக் கழித்துவிடும் மாணாக்கர்கள் பின்னர் ஓதவேண்டிய பாடங்களுக்கு நேரம் இல்லாமையால் அவற்றைப் பயிலாமலே பள்ளிக்கூடஞ் சென்று ஆசிரியரால் ஒறுக்கப்படுதலுடன், ஆராய்ச்சியிலுந் தவறிவிடுகின்றனர். ஆதலால், முதலில் எளிதாகப் பயின்று கொள்ளத் தக்கவைகளையே தெரிந்து பயிலுதல் வேண்டும்.

இவ்வாறு ஒன்பது அல்லது ஒன்பதரை மணிவரையில் அன்றாடப் பாடங்களையும் பழம் பாடங்களையும் பயின்ற பின், நேரந்தவறாமற் பத்துமணிக்கெல்லாம் பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போய்த், தத்தம் வகுப்புகளில் தத்தம் ஆசிரியரை அன்புடன் வணங்கி அமைதியாயிருந்து, அவர் கற்பிப்பவைகளை அவாவுடன் கேட்டு உள்ளத்தில் நன்குபதித்தும், அவர் கேட்கும் வினாக்கட்குப் பொருத்தமான விடைகள் மொழிந்துந், தம்மோடு உடன்பயிலும் மாணாக்கருடன் அன்புடன் கேண்மைகொண்டும் ஒழுகுதல் வேண்டும்.

இக்காலத்திற் பெரும்பாலும் எல்லாப் பள்ளிக் கூடங்களுங் காலை ஒன்பதரை அல்லது பத்துமணிக்குத்

துவங்குவதால், அவைகளிற் பயிலும் மாணாக்கர்களுக்கும், அம் மாணாக்கர்களைப் பயிற்றும் ஆசிரியர்களுக்குங் காலைக்கடன்களை முடித்து அன்றாடப் பாடங்களைப் பார்த்து உள்ளத்தில் அமைத்துக்கொண்டு வருவதற்கு நேரமும் வசதியும் இருக்கின்றன. ஆனாற், சில பல திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்கள் மட்டுங் காலை எட்டு மணிக்கெல்லாந் துவங்குகின்றன. அப் பள்ளிக்கூடங்கட்குச் செல்லும் பிள்ளைகள் மிகச்சிறிய பருவத்தினராய் இருத்தலால், அவர்கள் மேற்கூறிய காலைக்கடன்களை யெல்லாந் தெரிந்து செய்யக்கூடியவர் அல்லர் என்றாலும், அவர் தம் பெற்றோர்கள் அவர் செய்யக்கூடியவைகளை ஒழுங்காகச் செய்து பள்ளிக்கூடஞ் செல்லும்படி பழக்கிவருதல் முதன்மையானது.

இனி, பகல் உணவு எடுப்பதற்கென்று கொடுக்கப்படும் ஒருமணி நேர ஒழிவுநேரத்திற், சிறுவர்கள் உணவு கொண்டபின், தம் தோழர்களுடன் இனிதாக விளையாடல் வேண்டும். ஒருவரை யொருவர் பகைத்தலுந் திட்டுதலும் அடித்தலுங் கூடா. கெட்ட நடவடிக்கையுள்ள பிள்ளை களுடன் நேசங்கொள்ளுதலும் ஆகாது, பகைத்தலும் ஆகாது. அவர்களுடன் நேசங்கொண்டால் அவர்களுடைய தீய இயற்கை உமக்கும் படிந்துவிடும்; அவர்களுக்கு வருந்துன்பம் உம்மையுஞ் சாரும். அவர்களைப் பகைத்தாலோ, அவர்கள் உம்மைப் பழிப்பர், ஏசுவர், அடிப்பர், பிறரை ஏவியும் உமக்குத் தீங்குசெய்வர். ஆதலால், அவ்விருவகையிலும் அவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளாமல், அவரைக் காணநேரும்போதெல்லாம் இனிமையாகச் சில சொற்களைப் பேசிவிட்டுப் போய்விடுக.

இனிப், பிற்பகல்முடிவிற் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பும்போதுந் தம் தோழர்களுடன் அமைதியாய்த் திரும்பல் வேண்டும். வீட்டுக்கு உடனே திரும்பாமல் மைதானங்களில் விளையாடுதற்கேனுங், கடற் கரைகளில் உலவுதற்கேனுங், கடைத்தெருவுகளிற்

பண்டங்கள் வாங்குதற்கேனும், ஏரி குளம் கூவல் கால்வாய் ஆறுகளில் நீராடுதற்கேனுஞ், செல்ல வேண்டியிருந்தால், அங்ஙனம் செல்வதைக் காலையிலேயே நும் பெற்றோர்களுக்குத் தெரிவித்து, அவர்கள் நும்மைத் தேடியலைந்து துன்புறாமற் செய்தல் வேண்டும். மேற் குறிப்பிட்ட இடங்களில் விளையாடுவதாயிருந்தாலும், மனமகிழ்வாய்ப் பொழுது போக்குவதாயிருந்தாலும், அல்லது நுமக்கு வேண்டுபவைகளை வாங்கிப் போவதாயிருந்தாலும், நுமதுடம்பைப் பழுதுபடுத்திக் கொள்ளாமல், நோயை வருவித்துக் கொள்ளாமல், வண்டி குதிரை மாடு முதலியவற்றிற்கு இடையே செல்லாமல், கடைகளிற் பண்டங்களைக் களவு செய்யாமற், பொய் பேசாமல், நுமக்கும் நும் பெற்றோர்க்குந் தீங்குந் துன்பமும் உண்டாகாமல் அறிவாய் நேர்மையாய் நடந்துகொள்க. மாலையில் இருண்டுபோனபின் வெளியிடங்களிற் செல்வதும் இருப்பதும் மாணாக்கர்களுக்குச் சிறிதும் ஆகா. சிலகால் இருளிற் போக நேர்ந்தாற் கையில் விளக்கில்லாமற் போகலாகாது. இன்னநேரத்தில் வீட்டுக்குத் திரும்புவோம் என்று பெற்றோர்களிடஞ் சொல்லிவந்தபடி, தவறாமல் அந் நேரத்தில் வீட்டிற்குத் திரும்பிவிடுதல் இளைஞர்க்குப் பெருங் கடமையாகும்.

இங்ஙனம் மாலையில் வீட்டிற்கு வந்தபின்னாவது அன்றி வருதற்கு முன்னாவது வயிற்றிலுள்ள மலச் சக்கையைக் கழிந்துவிடுதல் வேண்டும். பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகள் காலை மாலை இருபொழுதுந் தவறாமல் மலச்சக்கை கழிக்கும் பழக்கத்தை உண்டாக்கிக் கொள்வார் களானால், அவர்கட்கு எத்தகைய நோயும் வராது. இக்காலத்து இளைஞர்கள் ஆண்டு முதிராமுன்னரே மூக்குக்கண்ணாடி இடுவது, மலச்சக்கை நீக்கி உடம்பைத் துப்புரவாக வைத்துக் கொள்ளாமையினாலேதான். மலக்குடலில் அழுக்குச் சேரச்சேரக் கண்ணொளி மழுங்கும்; மூளை தெளிவாய் இராது. ஆதலால், மாணாக்கர் அனைவருந் தமது மலக்குடரை இரண்டுவேளையுந் துப்புரவு

செய்வதிற் கருத்தாயிருக்கவேண்டும். அதிற்கருத்தில்லாத பிள்ளைகளை அவர்தம் பெற்றோர்கள் கருதிப் பார்த்தல் கட்டாயமானது.

மாலையில் இல்லந் திரும்பியபின் கட்டியிருந்த ஆடைகளைக் களைந்துவிட்டுத் தூயன உடுத்து, இறைவனை வணங்கி நல்ல சிற்றுண்டி சிறிது அருந்தி, இளைப்பாறி, ஒளி மிகுதியுமுள்ளதொரு விளக்கு வெளிச்சத்தில், அதனொளி நேரே கண்ணுட்படாமல் ஒரு பச்சைக் காகிதத்தாற் சிறிது அதனை மறைத்து வைத்துக்கொண்டு, பாடங்களை ஓதுதல் வேண்டும். சாய்ந்து கொண்டும், படுத்துக்கொண்டுங், குனிந்துகொண்டும் ஓதாமல் நேரிருந்து ஓதுக. ஒரேயிருப்பாயிருந்து ஓதாமல் முக்கால் மணிநேரத்திற்கு ஒருகாற் பாடத்தை விட்டெழுந்து, கண்களைக் குளிர்ந்த நீராற் கழுவி, ஐந்துநிமிடம் உலவி, அதன்பின் ஓதுக. இவ்வாறு மாலையில் ஒன்பது அல்லது ஒன்பதரை மணிவரையிற் பாடங்களைச் செவ்வையாகப் பயின்று, அதன்பின் உணவு கொண்டு உலவி உறங்குக.

இங்ஙனமாகப் பகற் பொழுதையும் இரவின் முற்பொழுதையும் ஒழுங்காகப் பயன்படுத்த வேண்டியிருக்கச், சிறுவர்களிற் பெரும்பாலார் முறைதவறி அப் பொழுதுகளை வீணே கழித்துவிட்டு, இரவில் வயிறுநிறைய உணவு கொண்டபிற் கண்விழித்திருந்து பன்னிரண்டு ஒரு மணி வரையிலும், அல்லது விடியும் முன் நான்குமணியிலிருந்து காலை ஏழுமணி வரையிலும் நூல் ஓதுகின்றார்கள். இப்படிச் செய்பவர்கள் எல்லாருங் கண்ணோய் வயிற்று நோய் மண்டைக் கிறுகிறுப்பு காய்ச்சல் இருமல் முதலிய நோய்களால் அடுத்தடுத்துத் துன்புறுத்தப்பட்டுக் கல்வியில் தேர்ச்சி பெறாது ஒழிதலுடன், மெலிந்து நரைத்துப் பழுத்து ஆண்டு முதிரா முன்னரேயும் மாண்டுபோகின்றார்கள். ஆதலால், இரவில் வயிறுநிறைய உண்டபின் ஓதுதலும் ஆகாது. ஒன்பதரை மணிக்குமேல் விழித்திருந்து பயிலுதலும் ஆகாதென்று கடைப்பிடிக்க.

மணிவாசகர் பதிப்பகம் வெளியிடும் மறைமலை அடிகள் நூல்கள்

முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை
பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி உரை
சாகுந்தல நாடகம்
தமிழர் மதம்
வாழ்வும் வழிபாடும்
தனித்தமிழ் மாட்சி
மக்கள் நூறாண்டு வாழ்க்கை
தொலைவிலுணர்தல்
முற்காலப் பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர்
தமிழ்நாட்டாரும் மேலை நாட்டாரும்
யோகநித்திரை - மெஸ்மரிச நூல்
மரணத்தின் பின் மனிதர் நிலை
வேளாளர் நாகரிகம்
அறிவுரைக் கொத்து

மணிவாசகர் பதிப்பகத்தின் மிகச் சிறந்த வெளியீடுகள்

தமிழ்மொழி வரலாறு

இலக்கண வரலாறு

அறிவியல் ஆயிரம்

வாழ்வியல் ஆயிரம்

தமிழ் ஆயிரம்

அறிவியல் அகராதி

தமிழியக்க வேர்கள்

தனித்தமிழ் இயக்கம்

தமிழிசை இயக்கம்

நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு

நோபல்பரிசு பெற்ற இலக்கிய மேதைகள்

இருபதாம் நூற்றாண்டுச் சிற்றிலக்கியங்கள்

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தொகை நூல்கள்